

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • JULI 2015

Liahona

**Pionerenes
arv: Et håp som
forankrer sjelen, s. 14**

**Alt er ikke tapt: Lærdommer fra
profeten Josephs liv, s. 20**

Hvordan vi kan leve rettskaffent i en ugudelig verden, s. 26

Forbered deg til templet, s. 56, 76, 78, 79

“Derfor - hver den som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir lik en forstandig mann som bygde huset sitt på fjellgrunn. Og regnet skylte ned, og flommen kom, og vindene blåste og kastet seg mot dette huset. Men det falt ikke, for det var grunnlagt på fjell.”

Matteus 7:24–25

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Alt er vel**
Av president Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Jesu Kristi guddommelige egenskaper – tilgivende og barmhjertig**

HOVEDARTIKLER

- 14 Pionerer: Et ankerfeste i dag**
Av eldste Marcus B. Nash
Lær hvordan pionerånden kan bli et anker for oss i dag.
- 20 Mormons boks fremkomst**
Av Matthew S. Holland
I likhet med Joseph Smith behøver du ikke leve et fullkomment liv for å være et mektig redskap i Guds hender.
- 26 Vinn belønningen for rettskaffenhet**
Av eldste Quentin L. Cook
Hvordan kan vi nyte fordelene av rettskaffenhet i vår familie?
- 34 Religion og stat**
Av eldste Wilford W. Andersen
Siste-dagers-hellige har ansvar for å være gode borgere, uansett hvor de bor.

AVDELINGER

- 8 Notater fra konferansen, april 2015**
- 10 Hva vi tror på: Kirkens organisasjon er guddommelig**
- 12 Nytt fra Kirken**
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 80 Til vi ses igjen: Om lam og hyrder**
Av president James E. Faust

OMSLAGET

Forsiden: Illustrasjon: Dan Burr. Annen omslagsside: Foto: Robbie George/National Geographic Creative. Nest siste omslagsside: Foto: Richard M. Romney.

46

42 Full av liv og energi

Av Randal A. Wright

*Legg deg til denne ene vanen,
og få bedre helse, mer energi
og mer inspirasjon.*

46 Samfunnsstøtter i Ungarn

Av McKelle George

*Jesu Kristi evangelium gir de unge
voksne i Ungarn håp, tro og styrke.*

*Se om du kan
finne liahonaen
som er gjemt i
dette nummeret.*

*Tips: Fullfør
linjen: "Jeg
ser vår Herres
tempel ..."*

48 Jesus Kristus – vår fredsfyrste

Av eldste Russell M. Nelson

*Den eneste kilden til sann
og varig fred er Jesus Kristus.*

51 Rett på sak**52 Er du klar til å motta Det melkisedekske prestedømmet?**

*Lær mer om prestedømmets
ed og pakt*

56 Forberedelse til å komme inn i Herrens hus

Av eldste Kent F. Richards

*Etter hvert som du øker din
åndelige modenhet, vil du ønske
å forberede deg til og komme inn
i templet.*

60 Finn en måte å tilgi på

Av Bonnie Brown

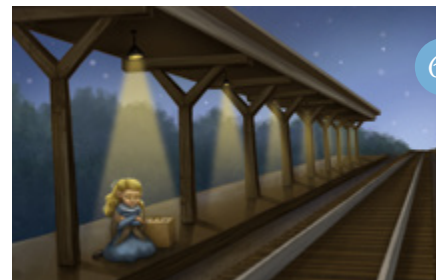
*Hvordan kan du tilgi når det
virker umulig å gi slipp på smerten?*

62 Plakat: Spre solskinn**63 Musikk i mitt liv**

Av Sabrina de Sousa Teixeira

*Jeg overvant min frykt for å
dele talentet mitt med andre.*

66

64 Jeg snakket til Gud som en venn

Av eldste Juan A. Uceda

*Vår himmelske Fader kan være
din beste venn. Be til ham, og
han vil lytte.*

66 Annas reise

Av Jessica Larsen

*Da Anna kom til Amerika, kjente
hun ingen, og ingen snakket
språket hennes. Så husket hun
sin mors råd om å be.*

70 Min himmelske Fader besvarer mine bønner

Av George R.

*Jeg visste at jeg kunne hjelpe søs-
kenbarnet mitt ved faste og bønn.*

71 Musikk: Kom, følg med meg

Av John Nicholson

og Samuel McBurney

72 Tid for Skriftene: Lignelsen om talentene

Av Jean Bingham

74 Vår side**75 Tempelkort****76 Hva gjør vi i templet?**

Av Carolyn Colton

78 Jeg ønsker å reise dit en dag

Av Mary N.

Jeg var beredt til å reise til templet.

79 Et spesielt vitne: Hvordan vil det være når jeg kommer inn i templet?

Av eldste Neil L. Andersen

48

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support:

Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Lisa Carolina López

Tekst og redigering: Brittany Beattie, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene
Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally
Johnson Odekir, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M.
Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Oversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller

adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,

USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett:

liahona.lds.org.

*Liahona*s lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatiske,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk,
fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk,
japansk, kiribatisk, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallesisk,
mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk,
ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de
forskjellige språkområder.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-
kommerisielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan
ikke kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke
er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA:
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2015 Vol. 79 No. 7. LIAHONA (USPS 311)

Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.

Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er to eksempler.

“Mormons boks fremkomst,” side 20: Til tross for sine svakheter ble Joseph Smith et redskap i Herrens hender idet han gjorde sitt beste for å følge Frelseren. Også kan vi være redskaper i Herrens hender når vi prøver å forbedre oss og bli mer lik Jesus Kristus. Tenk på med bønnens hjelp å sette dere noen mål enkeltvis og som familie. Dere kan snakke om hvert familiemedlems sterke sider og talenter og hvordan dere kan bruke deres sterke sider til å hjelpe hverandre å nå hvert mål. Snakk om hvordan dere kan bruke

deres sterke sider til å fremme Herrens verk, akkurat slik profeten Joseph gjorde.

“Annas reise,” side 66: Vurder å hjelpe familien å oppdage og bevare historier fra deres slekts historie. Dere kan planlegge å intervju besteforeldre, lese familiens dagbøker og andre dokumenter, eller ta en titt på FamilySearch.org. På en kommende familiens hjemmeaften kan dere fortelle historiene og snakke om hvor forfedrene deres var helter. Vurder å legge til historiene under “Memories” på FamilySearch.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Arbeid, 4

Barmhjertighet, 7, 20

Besøkende lærerinner, 80

Bønn, 64, 66, 70

Familie, 26, 64, 66

Faste, 70

Felleskap, 14

Fred, 26, 40, 48

Helse, 42

Hjemmelærervirksomhet,
51, 80

Håp, 14, 46

Jesus Kristus, 48

Joseph Smith, 20

Kirkens organisasjon, 10

Lykke, 26

Mormons bok, 20

Omvendelse, 39

Optimisme, 4

Pionerer, 4, 14, 66

Prestedømme, 52

Prøvelser, 20, 40, 66, 70

Religion, 34

Rettferdighet, 26

Skriftene, 20, 40

Styre og stell, 34

Talenter, 63, 72

Templer, 56, 75, 76, 78, 79

Tilgivelse, 7, 51, 60

Tro, 14, 20, 38, 40, 41, 63,
66, 70

Velstand, 26

Ærlighet, 38

Åpenbaring, 42

Av president
Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

ALT ER VEL

Når jeg tenker på vår pionerarv, er noe av det mest rørende som slår meg, salmen “Kom, hellige” (*Salmer*, nr. 26). De som foretok den lange reisen til Saltsjødalen, sang ofte denne salmen på veien.

Jeg er fullstendig klar over at ikke alt var vel med disse medlemmene. De ble plaget med sykdom, hete, utmattelse, kulde, frykt, sult, smerte, tvil og endog død.

Men til tross for at de hadde all grunn til å rope: “Alt er ikke vel,” rendyrket de en takknemlig holdning som vi ikke kan annet enn å beundre i dag. De så forbi sine vanskeligheter til evige velsignelser. De var takknemlige i sine omstendigheter. Tross beviser for det motsatte, sang de av hele sin sjel og med full overbevisning: “Alt er vel!”

Vår lovprisning av pionerene er intetsigende hvis den ikke fører til selvransakelse fra vår side. Jeg vil nevne noen egenskaper som inspirerer meg når jeg tenker på deres offer og engasjement.

Medfølelse

Pionerene hadde omsorg for hverandre uavhengig av sosial, politisk eller økonomisk bakgrunn. Selv om det bremsset deres fremdrift, skapte ulempe eller innebar personlig offer og slit og strev, hjalp de hverandre.

I vår verden drevet av mål og partipolitiske hensyn, kan våre personlige eller partiets mål lett få forrang fremfor å ta

seg av andre eller styrke Guds rike. I dagens samfunn kan det å nå visse ideologiske målsettinger synes å være et mål på vår verdi.

Å sette seg og oppnå mål kan være en storartet ting. Men når det å lykkes med å nå mål fører til at vi ikke bryr oss om, ignorerer eller sårer andre, kan prisen for denne suksessen være for høy.

Pionerene tok seg av andre i sitt eget kompani, men de tok også hensyn til dem som kom etter, og sådde avlinger for vogntogene som fulgte.

De kjente styrken i familie og venner. Og fordi de stolte på hverandre, ble de sterke. Venner ble familie.

Pionerene er en god påminnelse om hvorfor vi må frigjøre oss fra fristelsen til å isolere oss, og heller strekke oss ut for å hjelpe hverandre og ha medfølelse med og kjærlighet til hverandre.

Arbeid

“Kom, hellige, gå frem og frykt nå ei.”

Disse ordene ble en kampsang for de trette reisende. Det er vanskelig å forestille seg hvor hardt disse store sjeler arbeidet. Å gå var noe av det letteste de gjorde. Alle måtte samarbeide om å skaffe mat, reparere vogner, stelle dyr, hjelpe syke og svake, lete etter og bære vann, og beskytte seg mot de overhengende farene som været og ødemarken bød på.

De våknet hver morgen med klart definerte forsetter og mål som enhver forsto: Å tjene Gud og sine medmennsker og å komme frem til Saltsjødalen. Hver dag var disse forsettene og målene klare for dem. De visste hva de måtte gjøre, og at hver dags fremgang betydde noe.

I vår tid – når så mye av det vi ønsker oss er så lett tilgjengelig – er det fristende å svinge av eller gi opp hver gang veien foran oss virker litt humpete eller stigningen blir stadig brattere foran oss. I slike øyeblikk kan det inspirere oss å tenke på disse mennene, kvinnene og barna som ikke lot sykdom, motgang, smerte eller endog død få hindre dem i å følge sin valgte vei.

Pionerene lærte at det å gjøre vanskelige ting styrket kropp, sinn og ånd, foredlet deres forståelse av sin guddommelige natur og økte deres medfølelse for andre. Denne vanen herdet deres sjel og ble til velsignelse for dem lenge etter at vandringen over slettene og fjellene var over.

Optimisme

Når pionerene sang, uttrykte de en tredje lærdom: “Gå med mot, fremad dra.”

Det er noe av det mest ironiske i vår tid at vi er velsignet med så mye, og likevel kan være så ulykkelige. Teknologiens og fremgangens underer overvelder oss og overøser oss med sikkerhet, underholdning, øyeblikkelig tilfredsstillende og bekvemmelighet. Og likevel ser vi så mye elendighet på alle kanter.

Pionerene, som ofret så mye, manglet og lengtet etter selv de mest grunnleggende nødvendigheter for å overleve. De forsto at lykke ikke kommer av flaks eller tilfeldigheter. Den kommer absolutt ikke av å få alle våre ønsker oppfylt. Lykke kommer ikke av ytre omstendigheter. Den kommer innenfra – uavhengig av det som skjer rundt oss.

Pionerene visste det, og med denne innstillingen fant de lykken i enhver omstendighet og i enhver prøvelse – selv i de prøvelsene som nådde inn til og opprørte selve sjelens dype vann.

Prøvelser

Vi ser noen ganger tilbake på det pionerene utholdt, og med lettelse sier vi: “Gudskjelov at jeg ikke levde på den tiden.” Men jeg lurer på om disse modige pionerene hadde uttrykt den samme bekymringen om de hadde vært i stand til å se oss i dag.

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Dere kan gjerne begynne med å syng “Kom, hellige” (*Salmer*, nr. 26) sammen med dem dere besøker. Dere kan fortelle om en gang da dere eller noen dere kjenner har anvendt prinsippene medfølelse, arbeid eller optimisme. Hvis dere blir tilskyndet til det, kan dere vitne om velsignelsene som kommer av å etterleve disse prinsippene, og love dem dere besøker at de kan få lignende velsignelser.

Selv om tider og omstendigheter har endret seg, har ikke prinsippene for å møte prøvelser og lykkes med å leve sammen som et omsorgsfullt og blomstrende samfunn under Gud, forandret seg.

Pionerene kan lære oss å ha tro og tillit til Gud. Vi kan lære å ha medfølelse med andre. Vi kan lære at arbeid og flid velsigner oss ikke bare timelig, men også åndelig. Vi kan lære at lykke er tilgjengelig for oss uansett omstendigheter.

UNGDOM

Før en optegnelse

President Uchtdorf sammenligner vår tid med pionerene. Selv om du ikke har krysset slettene, er du mer lik pionerene enn du kanskje tror! Du kan også utvise medfølelse, hardt arbeid og optimisme. Og akkurat slik vi vet at pionerene viste disse egenskapene fordi vi har optegnelsene de førte, kan dine etterkommere bli kjent med deg gjennom din dagbok.

Ta deg noen minutter til å skrive litt om deg selv i dagboken din. Du kan skrive om åndelige ting, for eksempel hvordan du fikk ditt vitnesbyrd eller har overvunnet utfordringer med vår himmelske Faders hjelp. Du kan også hjelpe dine tipp-oldebarn (som kanskje vil lese dagboken en dag!) å vite hvordan hverdagen din var. Hvilke prosjekter gjør du på skolen? Hvordan ser rommet ditt ut? Hvilket minne om familien din verdsetter du høyest?

Når du begynner å skrive litt hver dag, vil du ikke bare kunne se klarere hvordan vår himmelske Fader hjelper deg gjennom ditt daglige liv, akkurat slik han ledet pionerene, men du vil også etterlate deg en arv for dine etterkommere.

Vi kan best hedre og vise takknemlighet til pionerene ved å innlemme i vårt eget liv den trofasthet mot Guds bud, medfølelse og nestekjærlighet til våre medmennsker, og flid, optimisme og glede som pionerene viste så godt i sitt liv.

Når vi gjør det, kan vi strekke oss tilbake i tid, ta disse edle pionerens hender i våre og legge vår egen røst til deres når vi synger med dem: "Alt er vel! Alt er vel!" ■

BARN

Følg pionerens eksempel

President Uchtdorf gir oss noen eksempler på hvordan pionerene viste kjærlighet til vår himmelske Fader. Du kan følge deres eksempel. Her er noen forslag for å hjelpe deg i gang:

MEDFØLELSE

- Skriv noen vennlige ord, eller lag en godbit til en som er lei seg.
- Hjelp en klassekamerat med leksene.

ARBEID

- Sett deg et mål. Gjør noe hver dag denne måneden for å nå målet ditt.
- Hjelp mor og far å lage middag.

OPTIMISME

- Lag en liste over 10 positive ting i livet ditt.
- Smil til alle du ser.

Studer ydmykt dette stoffet og søk å få vite hva du skal dele med andre. Hvordan vil det å forstå Frelserens liv og gjerninger styrke din tro på ham og velsigne dem du våker over som besøkende lærerinne? Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi guddommelige egenskaper: Tilgivende og barmhjertig

Dette er en del av en serie Besøkende lærerinnens budskap om Frelserens guddommelige egenskaper.

Å forstå at Jesus Kristus har vært tilgivende og barmhjertig mot oss, kan hjelpe oss å tilgi og vise barmhjertighet mot andre. “Jesus Kristus er vårt forbilde,” sa president Thomas S. Monson. “Hans liv var en arv av kjærlighet. Han helbredet syke, oppløftet undertrykte, frelste syndere. Den rasende mobben tok til slutt hans liv. Fremdeles lyder ordene fra Golgata: ‘Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør’ – et siste uttrykk i jordelivet for medfølelse og kjærlighet.”¹

Hvis vi tilgir andre deres overtredelser, da vil også vår himmelske Fader tilgi oss. Jesus ber oss være “barmhjertige, likesom også deres Far er barmhjertig” (Lukas 6:36). “Tilgivelse for *våre* synder beror på betingelser,” sa president Dieter F.

Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap. “Vi må omvende oss... Har vi ikke alle, på et eller annet tidspunkt, saktmodig kommet til nådestolen og tryglet om nåde? Har vi ikke av all vår sjels kraft ønsket barmhjertighet – å bli tilgitt for de feil vi har gjort og de synder vi har begått? ... La Kristi forsoning forandre og helbrede deres hjerte. Elsk hverandre. Tilgi hverandre.”²

Ytterligere skriftsteder

Matteus 6:14–15; Lukas 6:36–37; Alma 34:14–16

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Kjærlighet – selve kjernen i evangeliet,” *Liahona*, mai 2014, 91.
2. Dieter F. Uchtdorf, “De barmhjertige skal finne barmhjertighet,” *Liahona*, mai 2012, 70, 75, 77; uthevelse i originalen.
3. Jeffrey R. Holland, “Rikets fredelige ting,” *Lys over Norge*, jan. 1997, 79.

Tro, familie, hjelp

Fra Skriftene

“Vi skal tilgi, slik vi får tilgivelse,” sa eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum.³ Historien om den fortapte sønn viser oss begge sider av tilgivelse: Én sønn blir tilgitt, og den andre sønnen strever med å tilgi.

Den yngste sønnen tok sin arv, ødslet den bort på kort tid, og da en hungersnød oppsto, arbeidet han med å føre svin. Skriftene forteller oss at “da han kom til seg selv”, dro han hjem og sa til sin far at han ikke var verdig til å være hans sønn. Men hans far tilga ham, og slaktet en gjøkalkv og stelte i stand festmåltid. Den eldste sønnen kom hjem fra arbeidet på marken, og ble sint. Han minnet faren på at han hadde arbeidet i mange år og aldri overtrådt budene. “Men meg har du aldri gitt et kje så jeg kunne glede meg.” Faren svarte: “Barn, du er alltid hos meg, og alt mitt er ditt! Men nå skulle vi fryde oss og være glade, fordi denne din bror var død og er blitt levende, var tapt og er funnet” (se Lukas 15:11–32).

Overvei dette

Hvordan kan tilgivelse gagne den som tilgir?

NOTATER FRA KONFERANSEN, APRIL 2015

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt... enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (L&P 1:38).

Når du repeterer generalkonferansen som fant sted i april 2015, kan du bruke disse sidene (og konferansenotater i fremtidige nummer) som hjelpemiddel til å studere og anvende de siste læresetningene fra de levende profeter og apostler samt andre ledere i Kirken.

ET PROFETISK LØFTE

Templets uvurderlige velsignelser

“Når vi drar til templet og husker på de pakter vi inngår der, vil vi bli i stand til å overvinne [våre] fristelser og utholde våre prøvelser. I templet kan vi finne fred.

Templets velsignelser er uvurderlige. En som jeg er takknemlig for hver eneste dag av mitt liv, er den min kjære hustru Frances og jeg mottok da vi knelte ved et hellig alter og inngikk pakter som forener oss i all evighet. Det finnes ingen velsignelse

som er mer dyrebar for meg enn den fred og lindring jeg mottar fra min kunnskap om at hun og jeg vil få være sammen igjen.

Måtte vår himmelske Fader velsigne oss så vi kan ha et ønske om å komme til templet, så vi kan være lydige mot hans bud, og at vi omhyggelig må følge i vår Herre og Frelser Jesu Kristi fotspor.”

President Thomas S. Monson, “Templets velsignelser,” *Liahona*, mai 2015, 93.

DOKTRINÆR KLARGJØRING

Hjørnestener for religionsfrihet

“Når vi vandrer på veien til åndelig frihet i disse siste dager, må vi forstå at trofast bruk av vår handlefrihet er avhengig av at vi har religionsfrihet...

Det er fire hjørnestener for religionsfrihet som vi som sistedagers-hellige må sette vår lit til og beskytte.

Den første er frihet til å tro. Ingen skulle bli kritisert, forfulgt eller angrepet av enkeltpersoner eller myndigheter for det han eller hun tror når det gjelder Gud...

Den andre... er frihet til å dele vår tro og våre oppfatninger med andre...

Den tredje... er frihet til å danne en religiøs organisasjon, en kirke, utøve vår religion sammen med andre i fred...

Den fjerde... er frihet til å etterleve vår tro – fri utøvelse av tro, ikke bare i hjemmet og i kirkesalen, men også på offentlige steder.”

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum, “For å bevare handlefriheten, må vi beskytte religionsfriheten,” *Liahona*, mai 2015, 112.

“FAMILIEN – EN ERKLÆRING TIL VERDEN”

“Det er tre prinsipper i erklæringen som jeg tror har særlig behov for standhaftige forsvarere...

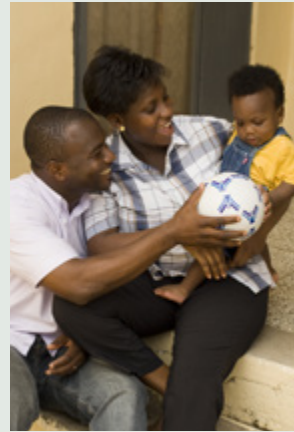
La oss bidra til å bygge opp Guds rike ved å stå frimodig og forsvare ekteskap, foreldreansvar og hjemmet. Herren trenger at vi er tapre, standhaftige og urokkelige krigere som vil forsvare hans plan og undervise kommende generasjoner om hans sannheter.”

Bonnie L. Oscarson, Unge kvinners president, “Familieerklæringens forsvarere,” *Liahona*, mai 2015, 15, 16.

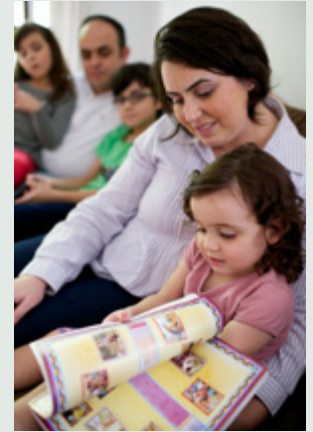
For flere artikler om ekteskap og familie fra Kvinnenes fellesmøte i april 2015, kan du se Cheryl A. Esplin, “La oss fylle vårt hjem med lys og sannhet,” 8, og Carole M. Stephens, “Familien er fra Gud,” 11.

1. Ekteskap mellom en mann og en kvinne.

2. Mødres og fedres roller.

3. Hjemmets hellighet.

GODE HISTORIER FRA KONFERANSEN

Hva fanger oppmerksomheten bedre enn en god historie? Her følger tre av mange historier som ble fortalt under konferansen:

- Hvilken jordtype er du i lignelsen om såmannen? Hvordan kan det forandre ditt liv å bli klar over dette? – Se Dallin H. Oaks, “Lignelsen om såmannen,” 32.
- Hvilke gripende erfaringer hjalp en ung mor å vende tilbake til Jesu Kristi evangelium? – Se Rosemary M. Wixom, “Vend tilbake til troen,” 93.
- Hvordan kan den dramatiske historien om to brødre som blir sittende fast i en fjellvegg, styrke vår forståelse av Jesu Kristi forsoning? – Se Jeffrey R. Holland, “Der rettferd, kjærlighet og barmhjertighet møtes,” 104.

For å lese, se på eller lytte til taler fra generalkonferansen, kan du gå inn på conference.lds.org.

KIRKENS ORGANISASJON ER GUDDOMMELIG

Nye medlemmer av Kirken hører ofte ord og uttrykk de ikke har hørt før, som prestedømsnøkler, beskikkelse, håndspåleggelse, dåp for de døde, GUF, Hjelpeforeningen og så videre. De hører også kjente begreper brukt på ukjente måter, som diakon, patriark, biskop, rådgivere, nadverden, kall, avløse, vitnesbyrd, ordinans og mange andre.

Hvis du befinner deg i denne situasjonen, kan du ta det med ro. Jo mer du går i kirken, studerer Skriftene og undervisningsmateriellet og omgås medlemmer av kirken, jo bedre vil du

forstå disse begrepene. I mellomtiden må du ikke nøle med å spørre medlemmene i menigheten eller grenen. De vil med glede forklare alt som ikke gir mening for deg.

Begreper som disse er viktige fordi de gjenspeiler Kirkens lære, retningslinjer, fremgangsmåter og organisasjon, som kommer fra Skriftene og ved åpenbaring til profeter i vår tid. Frelseren leder sin kirke i dag ved å åpenbare sin vilje til Det første presidentskap (Kirkens president og hans to rådgivere) og De tolv apostlers quorum. Kirken er i dag i bunn og grunn organisert på samme måte som Herren organiserte den da han var på jorden (se 6. trosartikkel). Akkurat som på bibelsk tid har vi profeter, apostler, medlemmer

av De sytti, misjonærene som går ut to og to, og biskoper og andre lokale ledere.

Alle som virker i Kirken, gjør det på frivillig basis. De blir kalt (bedt om å tjene) ifølge sine lederes inspirasjon. Med tiden vil du få et kall – et ansvar og en anledning til å tjene. Hvis du tar imot det villig og utfører det etter beste evne, vil Herren velsigne din innsats for å hjelpe hans barn. Uansett bakgrunn, kan du bidra med verdifulle åndelige gaver. Som medlem av Kirken er du en del av “Kristi legeme” (se 1 Korinterbrev 12). Ditt bidrag er viktig for at Kirken skal fungere. ■

Du finner mer informasjon i Moroni 6; Lære og pakter 20 og “Church Organization” på [lds.org/topics](https://www.lds.org/topics).

APOSTLENES OG PROFETENES GRUNNVOLL

“Så er dere da ikke lenger fremmede og utlendinger, men dere er de helliges medborgere og Guds husfolk,

bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og hjørnesteinen er Kristus Jesus selv.”

Efeserne 2:19–20

Lederne i menigheten din virker i et presidentskap (en president og to rådgivere):

Biskopen og hans to rådgivere utgjør biskopsrådet og presiderer over menigheten.

Hjelpeforeningens presidentskap betjener kvinnene i menigheten og bidrar til å styrke deres familier.

Eldstnes quorumspresidentskap og høyprestenes gruppeledere betjener mennene i menigheten og hjelper dem å styrke sine familier.

Primærs presidentskap betjener barna, og presidentskapene for Unge menn og Unge kvinner betjener ungdom i alderen 12 til 18.

Søndagsskolens presidentskap fører tilsyn med klassene i Søndagsskolen og bidrar til å forbedre læring og undervisning i menigheten.

NYTT FRA KIRKEN

Gå inn på news.lds.org og finn flere kirkerelaterte nyheter og begivenheter.

Kirkens veldedighetstjeneste: 30 år med tjeneste

Prinsippet om å tjene våre medmennesker er ikke noe nytt.

I alle evangelieutdelinger har Kirken vært opptatt av å hjelpe de fattige og trengende.

For 30 år siden, 27. januar 1985, ble dette engasjementet vist under en spesiell faste hvor Kirkens medlemmer bidro med 6 millioner amerikanske dollar for å hjelpe sultofre i Etiopia. Dette var kimen til det som skulle bli Kirkens veldedighetstjeneste. Samme år avstedkom nok en faste i november ytterligere 5 millioner dollar til å lindre sult. Disse to fastene fremskyndet i stor grad arbeidet i vår tid.

I de 30 årene siden disse fastene, har Kirken bidratt med 1,2 milliarder dollar for å hjelpe nødlidende

mennesker. Dette omfatter mat, husly, medisinsk utstyr, klær og nødhjelpsartikler. I tillegg har Kirkens veldedighetstjeneste gitt langsiktig hjelp gjennom initiativer som å sørge for rullestoler, vaksinasjoner, rent vann, ernæring, øyeblikkelig omsorg for mødre og nyfødte. Kirken samarbeider med andre anerkjente hjelpeorganisasjoner for å gjøre mest mulig ut av alle bidrag.

President Thomas S. Monson har ofte sagt at vi, som medlemmer av Kirken, har et ansvar for å hjelpe sultne, hjemløse og undertrykte. Medlemmer av Kirken har tatt utfordringen. Uten mye brask og bram eller formell anerkjennelse, har de i det stille bidratt med millioner av tjenestetimer og flere hundre

millioner dollar. I tillegg til å gi til humanitærfondet på bidragssedelen, har medlemmer gitt til LDS Philanthropies, reist på misjon, vært gode venner og naboer, bidratt med frivillig arbeid ved velferdsfasiliteter eller i lokalsamfunn, og gitt av sin tid og sin kjærlighet til hundre-tusentvis av pålitelige lokale organisasjoner.

Når de gjør dette, begynner de å oppfylle det Frelseren forkynte om å ta vare på de fattige og trengende:

“For jeg var sulten, og dere gav meg mat. Jeg var tørst, og dere gav meg å drikke. Jeg var fremmed, og dere tok imot meg...”

Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg” (Matteus 25:35, 40). ■

Templet gir oss tid til familien

For å hjelpe familier å gå i templet sammen, er det nå satt av en bestemt tid hver uke i temple-nes dåpsrom, hvor familier kan planlegge stedfortredende dåp uten lang ventetid. Ring ditt lokale tempel for å finne ut om tider og gjøre avtaler. ■

Hjelp for familier

Familiens hjemmeaften-leksjoner er nå tilgjengelige for å hjelpe foreldre å undervise sine barn om å takle pornografi.

Leksjonene, som finnes på **overcomingpornography.org/resources**, omfatter "Mitt legeme er fra Gud," "Ånden kan hjelpe meg å velge gode medier," "Hva gjør jeg om jeg ser pornografi?" "Frelseren ønsker å tilgi og helbrede sår forårsaket av pornografi", og "Seksuell intimitet er hellig og vakkert."

Disse ressursene gir forslag til samtale, og trenger ikke å bli under- vist i en bestemt rekkefølge. ■

LDS.org forbedrer funksjoner

I tillegg til en ny hvit bakgrunn og blå menyer, innførte LDS.org funksjonsfor- bedringer tidligere i år.

En land- og språkvelger har erstattet språkvelgeren, noe som gjør det lettere for medlemmene å finne lokalt innhold på sitt lands kommunikasjonssider.

Landets kommunikasjonssider har nå de samme navigeringsmenyene som på LDS.org: Skriftene, Læresetninger, Ressurser og Nyheter. Dette vil gi medlemmene tilgang til lokalt innhold og kirkeressurser uten å åpne LDS.org, og de kan velge mellom lokalt innhold og LDS.org-innhold når de søker. ■

Milepæler for familiens hjemmeaften

Familiens hjemmeaften markerer to viktige begivenheter i sin historie i 2015.

For 100 år siden oppfordret president Joseph F. Smith (1838–1918) og hans rådgivere Kirkens medlemmer til å sette av en kveld til å vokse og lære sammen. De lovet at de som gjorde det, ville oppleve større kjærlighet i hjemmet og økt lydighet mot foreldrene. Begrepet hjemmeaften var ikke helt nytt, men denne oppmuntringen fra Det første presidentskap 27. april 1915, bidro til å gjøre praksisen mer utbredt.

For 50 år siden la president David O. McKay (1873–1970) fornyet vekt på familiens hjemmeaften. I januar 1965 godkjente han den første håndbok for familiens hjemmeaften, med ukentlige leksjoner som skulle undervises i hvert hjem. I 1970 ble mandag kveld den foreslåtte kveld for familiens hjemmeaften.

I dag, 100 år etter innføringen og 50 år etter at dens betydning på nytt ble under- streket, er familiens hjemmeaften like viktig for Kirkens medlemmer. ■

Av eldste
Marcus B. Nash
i De sytti

Pionerer

ET ANKERFESTE I DAG

Husk pionerene, deres historier og Guds styrkende, frelsende og befriende kraft som kom av deres tro og håp.

Beveget av kraften i sin tro på Gud, forlot Isaac Bartlett Nash (bildet over og maleriet til høyre) sitt hjemland Wales, seilte over Atlanterhavet og krysset slettene for å slutte seg til de hellige i Salt Lake City.

I 1832 bodde Weltha Bradford Hatch – en slektning av min hustru Shelley – og hennes mann Ira i den lille byen Farmersville i New York, i nærheten av innsjøen Seneca. Da misjonærene Oliver Cowdery og Parley P. Pratt kom hjem til familien Hatch, kjøpte Weltha en Mormons bok og leste den straks. Hun ble overbevist om dens sannhet, og ba om å bli døpt.

Hennes mann ba henne imidlertid om å vente på grunn av tiltagende forfølgelser og et barn på vei. Kort tid etter fødselen ble Weltha døpt – men først etter at et hull var hugget i isen på elven hvor ordinansen ble utført!¹

Ira var fascinert av evangeliets budskap. Han ønsket å få vite mer, og følte seg også tilskyndet til å yte et bidrag til byggingen av Kirtland tempel. Han og Weltha reiste derfor med vogn til Kirtland, Ohio for å møte profeten Joseph Smith. Da de kom frem, ble de fortalt at profeten var å finne sammen med en gruppe menn som hugget trær i et skogholt i nærheten.

Da de kom til skogholtet, festet en av mennene straks øksen i et tre, kom bort til dem og sa: “Bror Hatch, jeg har ventet på deg i tre dager. Pengene du har med, vil bli brukt til å bygge talerstolen i templet.”

Denne mannen var Joseph Smith. Naturligvis ble Ira døpt, og han og Weltha dro hjem, pakket sammen eiendelene sine og sluttet seg til de hellige i Kirtland.²

En av mine forfedre, Isaac Bartlett Nash, ble medlem av Kirken i Wales og krysset Atlanteren og slettene før han sluttet seg til de hellige i Salt Lake City. Etter sin ankomst hørte han en av de presiderende eldstene fordømme bruk av tobakk med følgende ord: “Det er eldster i denne forsamlingen som nå har tobakk i munnen, selv om ikke engang en gris ville tygge det vemmelige ugresset.” Isaac, som hadde skråtobakk i munnen, tok den diskré ut, slapp den ned på bakken og sa til tobakken: “Bli der til jeg kommer og henter deg.” Det gjorde han aldri.³

Hva var det som fikk Weltha til å bli døpt i en islagt elv istedenfor å vente til sommeren? Hva motiverte Ira til å reise fra New York til Ohio og deretter bidra med penger til et tempel som skulle bygges av en kirke han ennå ikke var medlem av? Hva gjorde Isaac i stand til å forlate sitt hjemland, seile over Atlanterhavet, krysse slettene og deretter legge skråtobakk til på listen over ting han hadde oppgitt?

President Gordon B. Hinckley (1910–2008) sa: “Kraften som drev våre forfedre

Weltha Bradford Hatch ble overbevist om at Mormons bok var sann, og ba om å bli døpt i en islagt elv istedenfor å vente til sommeren.

i evangeliet, var den kraft som kommer av tro på Gud. Det var den samme kraft som muliggjorde utvandringen fra Egypt, krysnin-gen av Rødehavet, den lange reisen gjen-nom ørkenen og opprettelsen av Israel i det lovede land.”⁴

Tro er både et handlingens og et kraftens prinsipp.⁵ Det “er ikke å ha en fullkommen kunnskap om noe” (Alma 32: 21). Det er snarere en bekreftelse fra Ånden (se Hebreerne 11:1, fotnote *b*) som driver oss til å handle (se Jakobs brev 2:17–26; 2 Nephi 25:23; Alma 34:15–17), til å følge Frelseren og holde alle hans bud, også i tider med offer og prøvelser (se Ether 12:4–6).⁶ Like sikkert som at solen står opp om morgenen, frembringer tro håp – forventning om gode ting i fremtiden (se Moroni 7:40–42) – og bringer oss Herrens kraft til å bistå oss.⁷

Hvis tro var den kraft som drev våre pionerforfedre, var det håpet som deres tro skapte, som forankret dem. Moroni skrev:

“Ved tro blir alle ting oppfylt.

Derfor kan den som tror på Gud, ha et sikkert håp om en bedre verden, ja, også om en plass ved Guds høyre hånd. Og dette håp kommer ved tro og er et anker for menneskenes sjeler som vil gjøre dem sikre og standhaftige – alltid rike på gode gjerninger – og lede dem til å forherlige Gud” (Ether 12:3–4).

Pionerens klippefaste tro på Kristus drev dem til å handle med håp, forventning om bedre ting i fremtiden – ikke bare for seg selv, men også for sine etterkommere. På grunn av dette håpet var de sikre og standhaftige, ledet til å forherlige Gud gjennom enhver forsakelse. For dem som var standhaftige og trofaste, ble Guds kraft tilkjennegett på mirakuløse måter.

Hvordan kan disse pionerene bli et anker for oss i dag? Jeg har tre forslag.

Husk pionerene

Husk pionerene, deres historier og Guds styrkende, frelsende og befriende kraft som kom av deres tro og håp. Våre pionerfedre

og -mødre hjelper oss å vite hvem vi er som paktsfolk, og bekrefter at vår Gud – som vi har inngått pakt med og som ikke forandrer seg (se Mormon 9:19) – vil velsigne oss i tider med vanskeligheter og prøvelser, slik han velsignet våre pionerfedre og -mødre.

Alma sa at Gud “vil holde alle sine løfter som han skal gi til [oss], for han har holdt alle sine løfter som han har gitt til våre fedre” (Alma 37:17). Når vi vet dette, vil vi bli inspirert av pionerene til også å handle i tro og være forankret i håp.

Dette er ankeret vi søker i vår moralske, åndelige og timelige urolige verden – å leve og gå med tro på Kristus og det håp som forankrer oss til hans veier.

Historien om Willies og Martins håndkjerrekompani har blitt et symbol på de tidlige pionerenes tro og håp. Det er et mirakel at bare ca. 200 av 1000 av kompaniets medlemmer døde.⁸ Deres redningsmenns tros- og håpefylte innsats, ledsaget av guddommelig hjelp, reddet håndkjerrekompaniene.⁹

Etter å ha forlatt Saltsjødalen, ble redningsmennene rammet av de samme tidlige, voldsomme og uopphørlige vinterstormene som håndkjerrekompaniene opplevde. I møte med naturens villskap vaklet noen av redningsmennene i sin tro, mistet håpet og snudde.

Til sammenligning bemannet Reddick Allred standhaftig en redningsstasjon i tre uker i farlig vintervær. Da en annen redningsmann prøvde å overtale bror Allred til å bli med ham hjem, nektet Reddick:

“Jeg avsto forslaget hans og... rådet ham til å bli, for kompanimedlemmenes liv var avhengig av oss,” skrev han i dagboken sin. “Han foreslo så at ettersom jeg var stasjonens leder, skulle de fokusere sin tro på meg, slik

at jeg kunne motta Herrens ord om hva vi skulle gjøre. Dette protesterte jeg mot, ettersom Herren allerede hadde sagt hva han ønsket at vi skulle gjøre.”¹⁰

Den slags urokkelig tro i prøvelsens stund skaper trofaste menn og kvinner, og gir sikker veiledning når potensielt desorienterende stormer raser. En av fruktene av den slags tro er at de som er i besittelse av den, vil være i stand til å gi omsorg til, redde og velsigne andre. Tenk dere varmen Reddick Allred følte da han så håndkjerrekompaniet komme til stasjonen hans. Forestill dere gleden kompaniet følte da de så ham!

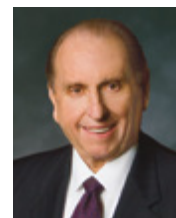
Husk deres samhold

Husk at pionerene generelt sto sammen. Historikere har bemerket at de sistedagers-helliges folkevandring vestover var annerledes enn andre folkevandringer i den amerikanske Vesten.

“Det var bokstavelig talt landsbyer i marsj, landsbyer med en edruelighet, et samhold og en disiplin som savnet sidestykke noe annet sted på veien vestover...

“Det var ikke mange av dem som dro til California eller Oregon, som brydde seg om dem som kom etter dem... Slik var det ikke med mormonene. Pionerkompaniets første tanke var å merke gode leirplasser, ved, vann og gress, måle avstander og sette opp milestolper. De og etterfølgende kompanier arbeidet og strevde for å bygge broer og grave ned bratte skråninger mot vadesteder. De laget flåter og ferger og lot dem ligge slik at senere kompanier kunne bruke dem.”¹¹

Grunnen til denne forskjellen var at Kirkens medlemmer kom for å bygge opp Sion. I praksis er Sion at “enhver akte[r] sin bror som

VERDEN TRENGER PIONERER

“Kan vi på en eller annen måte mønstre det mot og den beslutsomhet som preget pionerene i en tidligere generasjon? Kan du og jeg faktisk være pionerer? Det vet jeg at vi kan. Verden trenger virkelig pionerer i dag!”

President Thomas S. Monson, “Verden trenger pionerer i dag,” *Liahona*, juli 2013, 5.

“Pengene du har med, vil bli brukt til å bygge talerstolen i templet,” fortalte profeten Joseph Smith Ira Hatch første gang de møttes. Ira ble imponert av profeten, og ble døpt og flyttet sammen med sin hustru fra New York til Kirtland, Ohio.

seg selv, og vandre[r] i dyd og hellighet for [Herren]” (L&p 38:24). Sion – et samfunn med mennesker av ett hjerte og ett sinn, som lever sammen i rettferdighet, uten at det er noen fattige blant dem (se Moses 7:18) – var og er resultatet av at “enhver søker å ivareta sin nestes interesser og gjøre alle ting med øyet ene og alene vendt mot Guds ære” (L&p 82:19).

Denne følelsen av fellesskap og felles ansvar frembrakte en samlet innsats for å følge Guds profet. Det er en vesentlig grunn til at pionerene lyktes slik de gjorde, og det er en viktig del av arven de deler med oss. De hvisker at også vi vil ha fremgang ved Herrens kraft, men bare i den grad vi opptrer som ett med en følelse av fellesskap og gjensidig ansvar for å følge Herrens profet.

Viderefør pionerånden

Det er vårt ansvar å innprente i våre barn og barnebarn den samme ånd som drev pionerens steg. En enkel lærdom om hvordan dette gjøres, kan sees i familien Muñoz fra

Otavalo i Ecuador. I mars 2013 møtte jeg bror Juan José Muñoz, hans hustru Laura og en av deres sønner, Juan Amado, for å høre om deres tid i Kirken. Jeg fikk vite at bror Muñoz var en av de første konvertittene i Otavalo.

Som gutt fikk bror Muñoz en Mormons bok på spansk. Han kunne ikke lese den, men han følte en sterk kraft og ånd når han holdt den. Han gjemte den i hjemmet sitt, for han visste at brødrene ville ødelegge den.

Fra tid til annen tok han boken frem fra gjemmestedet, bare for å holde den og føle dens kraft. Etter betydelig motgang sluttet han seg til Kirken og ble en av de første misjonærene som ble kalt fra landsbyen Otavalo. Senere giftet han seg med en hjemvendt søstermisjonær, og sammen dannet de en trofast, evangeliesentrert familie. Han virket trofast som leder i Kirken og bidro til å oversette Mormons bok og tempelordningene til sitt morsmål quichua.

Juan Amado, en hjemvendt misjonær, gråt mens vi hørte bror Muñoz fortelle sin historie

om tro. Da hans far avsluttet, sa denne gode sønnen: "Jeg har alltid satt pris på de tidlige pionerene som krysset slettene i Nord-Amerika med håndkjerrene sine. Deres tro, hengivenhet og trofasthet har inspirert meg og gjort sterkt inntrykk på meg hele mitt liv. Men først i dag ble jeg klar over at det også finnes pionerer her i Otavalo, og at de er mine foreldre! Det gir meg stor glede."

Bror og søster Muñoz lærer oss at vi viderefører en pionerarv av tro ved å *være* en pioner – ved å åpne, vise og etterleve evangeliets vei slik at andre kan følge. Når vi konsekvent utøver tro på Herren og forankrer vår sjel med tro på ham, blir vi "sikre og standhaftige – alltid rike på gode gjerninger – og [ledet] til å forherlige Gud" (Ether 12:4). Da vil vi, i likhet med Reddick Allred, hjelpe dem som har gått seg vill på livets vei, og de – også fremtidige generasjoner – vil lære av oss hvilken kraft og fred i et slikt liv gir.

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har sagt:

"Å pakke noen få eiendeler i vogner eller håndkjerre og vandre 2090 km, er ikke den måten de fleste av oss vil bli bedt om å vise vår tro og tapperhet på. Vi står overfor andre utfordringer i dag – andre fjell å bestige, andre elver å krysse, andre daler å få til å 'blomstre som en lilje' (Jesaja 35:1)

Vår kamp består i å leve i en verden preget av synd og åndelig likegyldighet, hvor nytelsessyke, uærlighet og grådighet synes å finnes overalt. Dagens villmark består av forvirring og motstridende budskap."

Vi må ikke ta lett på Guds bud, tilføyde eldste Ballard.

Pionerer som Juan José Muñoz Otavalo og hans hustru Laura i Otavalo, Ecuador, lærer oss at vi viderefører en pionerarv ved å åpne, vise og etterleve evangeliets vei slik at andre kan følge.

"Å unngå verdens fristelser og onder krever tro og heltemot av ekte pionerer i vår tid."¹²

Måtte hver enkelt av oss også bestemme seg for å være en pioner og å gå foran og åpne veien for andre som kastes om av en verden preget av synd, forvirring og tvil. Måtte vi minnes pionerene og deres historier, huske at de kom for å bygge opp Sion i en felles innsats, og deretter påta oss ansvaret for å innpode den slags tro i alle vi møter – spesielt i den oppvoksende generasjon – og å gjøre det ved å gi vårt eget "levende" offer (Romerne 12:1) i form at et liv som drives av tro på den Herre Jesus Kristus og er forankret i håpet

om det gode som vil komme gjennom ham.

Å være en pioner betyr at vi ikke blir "trette av å gjøre godt" (L&p 64:33). Weltha Hatch følte seg neppe spesielt betydningsfull da hun ble døpt i en iskald elv. Isaac Nash trodde heller ikke det var så veldig betydningsfullt å kaste en porsjon skråtobakk på bakken. Og når det gjelder Reddick Allred, gjorde han ganske enkelt det Herren sa han skulle gjøre.

Av alle disse små og enkle tingene har det kommet noe stort! La oss derfor huske at det ikke finnes små ting i en stor sak. Hvis vi etterlever evangeliet, følger profeten, velger tro fremfor tvil og gjør de små tingene som utvikler troen og frembringer et håp som forankrer sjelen, vil hver enkelt av oss være en pioner og berede veien slik at andre kan følge etter. ■

Fra talen "Pioneers – Anchors for the Future," holdt i Salt Lake City under et møte for organisasjonen Sons of Utah Pioneers 24. juli 2013.

NOTER

1. Se *Wandering Home: Stories and Memories of the Hatch Family* (1988), 3.
2. Se *Wandering Home*, 3.
3. Isaac Bartlett Nash, *The Life-Story of Isaac B. Nash* [nd], 2.

4. Gordon B. Hinckley, "The Faith of the Pioneers," *Ensign*, juli 1984, 5.
5. Se *Lectures on Faith* (1985); Hebreerne 11:4–40; Jakobs bok 4:6; Ether 12:7–22.
6. Se også *Lectures on*

- Faith* (1985), 69.
7. Se Veiledning til Skriftene, "Tro"; se også Alma 57:19–27; 58:10–13; Mormon 9:8–21; Moroni 7:33–37; Lære og pakter 27:17.
8. Se Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The*

- Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 470.
9. Se Olsen, *The Price We Paid*, 473–74.
10. I Olsen, *The Price We Paid*, 160.
11. Wallace Stegner, *The*

- Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1964), 11.
12. M. Russell Ballard, "Pionerens tro og tapperhet da og nå," *Liahona*, juli 2013, 20, 21.

MORMIONS BOKS

fremkomst

I likhet med Joseph Smith behøver du ikke leve et fullkomment liv for å være et mektig redskap i Guds hender.

Av Matthew S. Holland

Dette er den andre artikkelen i en todelt serie om profeten Joseph Smith.

Den første artikkelen, "Veien til Palmyra", sto i juni-nummeret av Liahona 2015.

Joseph Smiths vei til Palmyra var full av prøvelser og sorg, og det samme var hans innsats for å frembringe Mormons bok – en prosess som en gang førte ham ned i en av hans dypeste bølgedaler av fortvilelse.

Om kvelden 21. september 1823 var Joseph urolig. Det hadde gått tre år siden hans store åpenbaring, da han så Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus ansikt til ansikt som svar på sin inderlige bønn om å få vite hvilken kirke som var den rette. Siden den dagen hadde han "ofte [begått] mange tåpelige feil og [avslørt] ungdommens svakheter og menneskenaturens svake sider" (Joseph Smith – Historie 1:28).

17 år gamle Joseph var klar over disse svakhetene, og ba "om tilgivelse for alle [sine] synder og tåpeligheter" (Joseph Smith – Historie 1:29). Svaret var at en engel viste seg ved sengen hans, fortalte Joseph, "og han sa at Herren hadde tilgitt meg mine synder."¹

Engelen, som kalte seg Moroni, fortalte Joseph at en bok som var "skrevet på gullplater" og inneholdt "det evige evangeliums fylde" hadde blitt oppbevart på en høyde i nærheten av hans hjem i Palmyra, New York. Sammen med denne boken var det "to stener innfattet i sølvbuer – og disse stenene, som var festet til en brystplate, utgjorde det som kalles urim og tummim... og at Gud hadde beredt dem for at boken skulle oversettes" (Joseph Smith – Historie 1:34, 35).

To ganger til den kvelden besøkte Moroni den stadig mer forundrede unge mannen, og gjentok omhyggelig alt han tidligere hadde sagt. Hver gang tilføyde han en advarsel, sa Joseph, "og sa at Satan (på grunn av de trange kår i min fars familie) ville forsøke å friste meg til å få tak i platene for å bli rik. Dette forbød han meg og sa at jeg ikke måtte ha noen annen hensikt med å få tak i platene enn å forherlige Gud, og at jeg ikke måtte være påvirket av noe annet motiv enn å bygge opp hans rike, ellers kunne jeg ikke motta dem" (Joseph Smith – Historie 1:46).

Dagen etter var Joseph utmattet etter det han hadde opplevd i løpet av natten. Hans far unnskyldte ham fra arbeidet på gården, og da Joseph dro hjem for å hvile, kom Moroni til ham en fjerde gang. Engelen befalte Joseph å vende

tilbake til sin far og fortelle ham om synet, hvilket Joseph gjorde. Så gikk han til høyden i nærheten (se Joseph Smith – Historie 1:49–50).

Da han kom til høyden, åpnet Joseph en nedgravd stenkiste som platene lå i, og strakte seg ned for å ta dem. Da han gjorde det, fikk han et kraftig støt som slengte ham bakover og tappet ham for styrke. Da han ropte og spurte hvorfor han ikke kunne få tak i platene, sa Moroni: “Fordi du ikke har holdt Herrens bud.”²

Til tross for engelens tydelige advarsel, nærret Joseph tanker om at platene kunne løse familiens økonomiske problemer.³ Følgelig fastsatte Moroni en fire år lang prøvetid for at Joseph kunne modnes og forberede sitt hjerte og sinn til å ta fatt på sitt kall med den rene hensikt som er nødvendig for et så hellig arbeid.

Hindringer for oversettelsen

Fire år senere var Joseph endelig klar. Hindringene for å få platene oversatt var imidlertid enorme. Ettersom han

Da Joseph dro hjem for å hvile fra arbeidet på gården, besøkte Moroni ham en fjerde gang.

var nygift, måtte Joseph arbeide for å forsørge Emma og seg selv, så vel som resten av familien som fremdeles var avhengig av hans bidrag. Kanskje enda mer distraherende var det at Joseph opplevde omfattende motstand og begjær i lokalsamfunnet, noe som satte platene i fare.

Da en mobb fra Palmyra forlangte at Joseph viste dem platene, og truet med at hvis han ikke gjorde det, ville han bli rullet i tjære og fjær, visste han at han var nødt til å forlate stedet.⁴ I slutten av 1827 la derfor Joseph platene i en tønne med bønner, pakket sammen noen eiendeler, lånte 50 dollar av sin venn og tidlig troende Martin Harris, og tok sin gravide kone med seg mer enn 161 kilometer sydover til Harmony, Pennsylvania for å bo hos Emmas foreldre. Han håpet at endringen ville lette deres daglige arbeid og fri dem fra heksegryten av grådighet og fiendskap som Palmyra hadde blitt til.

Forholdene forbedret seg tilstrekkelig den vinteren til at Joseph var i stand til å oversette noen av skriftegnene i Mormons bok. I april flyttet Martin Harris til Harmony for å hjelpe Joseph som skriver, og arbeidet med oversettelsen tok til for alvor. I midten av juni – omtrent fem år etter den skjebnesvangre dagen da Joseph første gang hadde blitt ledet til høyden Cumorah for å hente platene – hadde de produsert 116 manuskriptsider av oversettelsen.⁵

På dette tidspunkt ba Martin Joseph om tillatelse til å ta manuskriptet med seg til Palmyra for å vise det til sin hustru Lucy, som forståelig nok ønsket å se noen beviser på det som opptok så mye av hennes manns tid og midler. Men etter å ha adspurt Herren, ble Joseph to ganger fortalt at han ikke skulle la Martin ta med seg manuskriptet.⁶

Desperat etter å mildne sin hustrus skepsis og stadig skarpere krav, maste Martin igjen på Joseph. I sjelekamp gikk Joseph til Herren en tredje gang. Herren svarte Joseph at Martin kunne ta med seg manuskriptet hvis han bare ville vise det til fem utpekte personer, og så straks levere det tilbake. Motvillig ga Joseph ham manuskriptet, men først etter at Martin hadde undertegnet en skriftlig avtale om å gjøre som Herren hadde befalt.⁷

Dette innledet en rekke hendelser som skulle bringe Joseph lenger ned enn noe annet som kom til å skje med

Martin Harris stoppet ved porten til familien Smiths hjem, satte seg på gjerdet, trakk hatten over øynene og bare satt der.

ham. Kort tid etter at Martin dro, fødte Emma en liten gutt. Hun og Joseph kalte sitt første barn Alvin, en trøstende hyllest til Josephs elskede avdøde bror, som døde fem år tidligere. Men istedenfor å fylle et tomrom, gjorde fødselen til nyfødte Alvin tomrommet tragisk nok enda større da han døde samme dag som han ble født, 15. juni 1828.

Som om dette ikke var nok å bære, svevde Emma selv mellom liv og død på grunn av utmattelsen av en lang og intens fødsel og den følelsesmessige påkjenningen av å miste barnet. I to uker var Joseph svært bekymret for Emma, og pleiet henne tilbake til helse, samtidig som han

bekymret medpassasjer (en “fremmed”) som syntes synd på ham.⁹

Da Joseph kom frem og til slutt fikk i seg litt næring, ble Martin tilkalt. Han skulle komme til familien Smith til frokost, men dukket ikke opp før midt på dagen. Han gikk langsomt, stoppet ved porten til hjemmet, satte seg på gjerdet, trakk hatten over øynene og bare satt der.¹⁰

“Alt er tapt!”

Til slutt gikk Martin inn i huset. Uten å si et ord, tok han bestikken for å spise. Men før han tok sitt første bit, sa han: “Å, jeg har tapt min sjel!”¹¹

Dermed spratt Joseph opp og utbrøt: “Martin, har du mistet manuskriptet? Har du brutt din ed og bragt fordømmelse over mitt hode, såvel som ditt eget?”

Martin svarte dystert: “Ja, det er borte, og jeg vet ikke hvor det er.”¹² (Martin hadde vist manuskriptsidene til andre enn de fem, “og ved list”, fortalte Joseph senere, “tok de dem fra ham.”¹³.)

Joseph brast ut i et jammerskrik: “Alt er tapt! Alt er tapt! Hva skal jeg gjøre? Jeg har syndet – det var jeg som fristet Guds vrede.” Dermed ble huset fylt av “hulk og stønn og de bitreste klagerop”, og Joseph var mest fortvilet av dem alle.¹⁴

Oversettelsesarbeidet opphørte en stund, og platene og uttyderne ble fratatt Joseph frem til 22. september – en sterk påminnelse om hans tidligere prøvetid. Herren ga ham også denne strenge irettesettelsen:

“Og se, hvor ofte har du ikke overtrådt Guds befalinger og lover og latt deg overtale av mennesker.

For se, du skulle ikke ha fryktet mennesker mer enn Gud. Selv om menneskene akter Guds råd for intet og forkaster hans ord, skulle du likevel ha vært trofast, og han ville ha utstrakt sin arm, og beskyttet deg mot alle motstanderens brennende piler, og han ville ha vært med deg i enhver vanskelig stund” (L&p 3:6–8).

Forestill deg hvor vanskelig det måtte være å motta en slik åpenbaring. Joseph hadde nettopp mistet sin første-fødte sønn. Han hadde nesten mistet sin hustru. Og hans beslutning om å gi Martin manuskriptet var drevet av et

måtte bearbeide sin egen sorg over lille Alvin. Da Emma endelig viste tegn på stabiliserende helse, gikk Josephs tanker til Martin og manuskriptet.⁸

Emma fornemmet Josephs engstelse og oppfordret ham til å dra tilbake til Palmyra for å finne ut hva som hadde skjedd med Martin og manuskriptet. Med synlig tungsinn tok han en skyssvogn nordover. Ute av stand til å spise eller sove på reisen, klarte Joseph bare å komme seg frem til sine foreldres hjem – fremdeles 32 kilometer fra der skyssvognen slapp ham av – ved å støtte seg til en

oppriktig ønske om å hjelpe en venn som hjalp ham med et hellig arbeid. Ja, uansett hvor ute av seg Joseph var, og uansett hvor avhengig han trodde han var av Martin Harris, hadde han glemt én ting Gud forventer til fulle av sine disipler: Sett alltid din lit til Herrens arm, ikke kjøds arm. Til Josephs evige ære tok han til seg denne lærdommen så dypt og gjennomgripende at han aldri gjorde denne feilen igjen, og ikke lenge etter at han igjen mottok platene og uttyderne, iverksatte han et religiøst bidrag i et tempo som verden aldri før hadde sett siden Jesu Kristi personlige tjenestegjerning. Fra og med våren

Midt i oversettelsen av Mormons bok holdt Joseph og Oliver prekener, mottok og nedtegnat åpenbaringer og ble døpt.

1829, nå med Oliver Cowdery ved sin side, oversatte Joseph med forbløffende hurtighet 588 sider av Mormons bok på det som var toppen 65 arbeidsdager.¹⁵ Dette er virkelig blendende hurtighet sammenlignet med hans tidligere innsats. Det er også lærerikt å merke seg at oversettelsen av Kong Jakobs versjon av Bibelen tok 47 religionsforskere, som arbeidet på språk de allerede kunne, syv år å fullføre.¹⁶

Midt i denne monumentale produksjonen holdt Joseph og Oliver dessuten prekener, mottok og nedtegnat åpenbaringer, deltok i gjengivelsen av Det aronske og Det melkisedekske prestedømme, ble døpt, utførte plikter i hjemmet og flyttet til Fayette, New York for å få manuskriptet utgitt. Men det største miraklet i alt dette består ikke i hvor fort ting ble utført, men i kompleksiteten i det som ble produsert innenfor denne svært krevende tidsrammen.

En bemerkelsesverdig, kompleks bok

Ifølge en ny vitenskapelig oversikt produserte Joseph i realiteten følgende i løpet av disse 65 arbeidsdagene med oversettelse: “Ikke bare er det mer enn tusen års historie [i Mormons bok] som omfatter rundt 200 navngitte personer og nesten hundre forskjellige steder, men selve beretningen presenteres som arbeidet til tre primære redaktører og historikere – Nephi, Mormon og Moroni. Disse personene hevder i sin tur å ha basert sine beretninger på en rekke eksisterende opptegetninger. Resultatet er en komplisert sammensatt blanding som inneholder flere sjangere med alt fra enkel fortelling til innflettede prekener og brev, til kommentarer til hellige skrifter og dikt. Det krever stor tålmodighet å finne ut av alle detaljene i kronologi, geografi, genealogi og kildeopptegetninger, men Mormons bok er bemerkelsesverdig konsekvent på alt dette. Kronologien håndteres praktisk talt feilfritt, til tross for flere tilbakeblikk og tidsmessig overlappende beretninger... og fortellerne holder orden både på rekkefølgen og slektskapet mellom de 19 nephittiske opptegetningsførerne og de 41 Jaredittiske kongene (herunder rivaliserende linjer). Kompleksiteten er slik at det er naturlig å anta at forfatteren arbeidet ut fra oversikter og kart, men Joseph Smiths hustru... benektet uttrykkelig at han hadde skrevet noe på forhånd som han enten hadde lært utenat eller slått opp i mens han oversatte, og hun hevdet at Joseph innledet økter med diktat uten å se på manuskriptet eller å få det siste skriftstedet opplest for seg.”¹⁷

Og dette i tillegg til at det finnes sofistikerte litterære konstruksjoner og slående paralleller med oldtidens

**Joseph og Oliver deltok
i gjengivelsen av Det
aronske prestedømme
i Susquehanna-dalen
våren 1829.**

skikker og kommunikasjonsformer, blant andre ting, forbundet med boken og dens oversettelse.¹⁸

Når man står overfor dette, må man ganske enkelt spørre: Hvordan kunne en mann – spesielt en med praktisk talt ingen formell utdanning – klare noe slikt? Jeg er i hvert fall overbevist om at Joseph Smith ikke diktet opp Mormons bok, for han kunne ikke ha gjort det. Men denne logikken, samme hvor sterk den måtte virke, er ikke til syvende og sist avgjørende bevis for bokens troverdighet. Heller ikke danner den grunnlaget for mitt vitnesbyrd. Den gir imidlertid større tyngde til det som Ånden lærte meg som heltidsmisjonær for ikke så lenge siden. I de hellige saler ved opplæringscenteret for misjonærer i Provo og de grønne åser og daler i Skottland, opplevde jeg den ene åndelige bekreftelsen etter den andre på at Joseph Smith var kalt av Gud, at han var hans redskap i disse siste dager, og at han frembragte en bok som fantes lenge før han ble født, en bok som er sann og uten sidestykke – den makeløse sluttsteinen i et gudfryktig og lykkelig liv.

Jeg erklærer også at Joseph Smiths liv er et brennende vitnesbyrd om det som kan være selve bokens samlende budskap. I begynnelsen av Mormons bok erklærer Nephi: “Se, jeg, Nephi, vil vise dere at Herrens milde *barmhjertighet* er over alle dem som han har utvalgt på grunn av deres tro” (1 Nephi 1:20; uthevelse tilføyd). På slutten av boken ber Moroni inntrengende: “Se, når dere leser dette... vil jeg be dere innstendig om å minnes hvor *barmhjertig* Herren har vært mot menneskenes barn, fra Adam ble skapt og

like ned til den tid når dere mottar dette” (Moroni 10:3; uthevelse tilføyd).¹⁹

Fra begynnelse til slutt viser Mormons boks vitnesbyrd og historie at Gud er ivrig etter og villig til å arbeide med, helbrede og velsigne dem som – til tross for sine synder og ufullkommenheter – vender seg til ham i oppriktig anger og tro.

Sett din lit til Gud

I likhet med Joseph Smith behøver du ikke leve et fullkomment liv for å være et mektig redskap i Guds hender. Feil, nederlag og forvirring var en del av Josephs liv og misjon, og de vil også være en del av ditt. Men fortvil ikke. La deg ikke friste til å tro at “alt er tapt”. Alt er ikke tapt, og vil aldri gå tapt for dem som ser hen til barmhjertighetens Gud og lever.

Du har en bror som våker over deg, rede til å redde deg og fremme din tjeneste med armer som er langt sterkere enn dine – faktisk langt sterkere enn alle andre kjødelige armer til sammen. Disse armene er der for å oppholde og velsigne deg “i enhver vanskelig stund” (L&P 3:8), uansett hvor alene og motløs du måtte føle deg. Når du går fremover i livet, skulle du derfor sette din lit til disse armene og være frimodig og sterk. “Frykt ikke og vær ikke redd for dem! For Herren din Gud går selv med deg, han skal ikke slippe deg og ikke forlate deg” (5 Mosebok 31:6).

Joseph oppdaget dette, og forandret verden. Det kan også du. ■

NOTER

1. I *Histories, bind 1: 1832–1844*, bind 1 av den historiske serien *The Joseph Smith Papers*, (2012), 14; se også josephsmithpapers.org.
2. I *Histories, bind 1: 1832–44*, 83.
3. Se Oliver Cowdery, “A Remarkable Vision,” *The Latter-day Saints Millennial Star* 7 (nov. 1840): 175.
4. Se Martin Harris, i *Tiffany’s Monthly*, juni 1859, 170.
5. Se *Histories, bind 1: 1832–44*, 244; se også Gospel Topics, “Book of Mormon Translation,” lds.org/topics.
6. Se *Histories, bind 1: 1832–44*, 245.
7. Se *Histories, bind 1: 1832–44*, 245–46.
8. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches of Joseph Smith the Prophet, and His Progenitors for Many Generations* (1853), 118.
9. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 119–20.
10. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 120.
11. I Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 121.
12. I Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 121.
13. I *Histories, bind 1: 1832–44*, 247.
14. I Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 121–22.
15. Se John W. Welch, “How Long Did It Take Joseph Smith to Translate the Book of Mormon?” *Ensign*, jan. 1988, 47.
16. Se “King James I of England,” kingjamesbibleonline.org/King-James.php.
17. Grant Hardy, *Understanding the Book of Mormon: A Reader’s Guide* (2010), 6–7.
18. Se Terryl L. Givens, *By the Hand of Mormon: The American Scripture that Launched a New World Religion* (2002), 156.
19. Se Grant Hardy, *Understanding the Book of Mormon*, 8.

Vinn

BELØNNINGEN FOR

rettskaffenhet

Av eldste
Quentin L. Cook
i De tolv apostlers
quorum

*Ingenting godt vil bli holdt tilbake fra
dem som vandrer rettskaffent.*

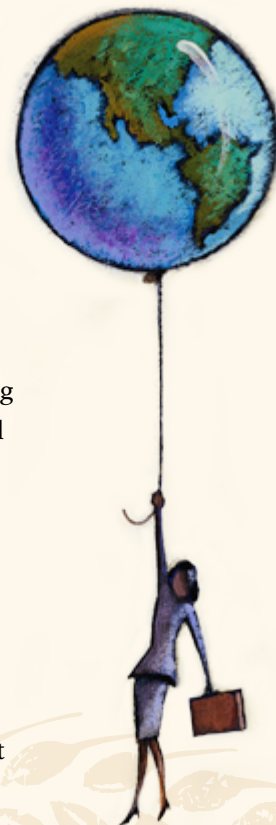
Verden er bokstavelig talt i opprør (se L&p 45:26). Mange av våre utfordringer er av åndelig karakter. Det er samfunnsmessige problemer vi som enkeltpersoner ikke nødvendigvis kan løse. Likevel er det praktiske belønninger vi *kan* oppnå som enkeltpersoner, selv i en tid da det blir stadig mindre rettskaffenhet i verden.

Selve tanken “belønning for rettskaffenhet” er et begrep som er under beleiring i dagens samfunn. Å overbevise noen om å velge rettskaffenhet er en eldgammel utfordring. “Det naturlige menneske er en fiende av Gud” (Mosiah 3:19). Det har alltid vært en “motsetning i alle ting” (2 Nephi 2:11).

Forskjellen i dag er at skeptikerne i “den store og rommelige bygningen” (1 Nephi 8:31) er mer høylydte, mer krangleverne og mindre tolerante enn noen gang tidligere i mitt liv. De viser sin svekkede tro når de i mange saker er mer bekymret for å være på feil side av historien enn på feil side av Gud. Det var en tid da det store flertallet forsto at de ville bli dømt ifølge Guds bud, ikke ifølge dagens rådende synspunkter eller dominerende filosofier. Noen er mer bekymret for å bli latterliggjort av andre enn av å bli dømt av Gud.

Kampen mellom godt og ondt er ikke ny. Men i dag er det adskillig flere som feilaktig konkluderer med at det ikke finnes en norm for moral og rettskaffenhet som alle burde følge.

Ikke desto mindre har Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige aldri hatt flere trofaste medlemmer. Medlemmer av Kirken, sammen med andre som har lignende moralnormer, utgjør en øy av tro på et hav av tvil og vantro. Vi vet, slik profeten Alma sa, at “ugudelighet har aldri vært lykke” (Alma 41:10), og at Faderens plan for hans barn er en “lykkens plan” (Alma 42:8, 16).

Hvis vi ikke er forsiktige, kan verden få oss til å fokusere på ting som trekker oss bort fra et dypt åndelig engasjement.

Jeg ønsker å gi noen forslag som kan hjelpe dere personlig, og familien deres, til bedre å forstå og oppnå belønningen for rettskaffenhet.

Belønningen for åndelighet

“Hvordan kan jeg sette materielle saker i riktig perspektiv når jeg prøver å oppnå åndelig fremgang?”

Vi er i aller høyeste grad en del av denne verden. De materielle sidene av hverdagen er en spesiell utfordring. Samfunnet har en tendens til å se alt i lys av verdslige belønninger.

Forordet til Lære og pakter understreker dette samme problemet ved å advare oss mot farer, gi oss veiledning for å forberede oss og beskytte oss nå og i fremtiden, og gi viktig innsikt om dette emnet: “De søker ikke Herren for å grunnfeste hans rettferdighet, men hvert menneske går sin egen vei og etter sin egen guds bilde – et bilde som er i verdens lignelse, og hvis vesen er en avgud” (se L&p 1:16).

President Spencer W. Kimball (1895–1985) sa at avguder kan omfatte meritter, universitetsgrader, eiendom, boliger, inventar og andre materielle ting. Han sa at når vi opphøyer disse ellers verdige målene på en måte som reduserer vår tilbedelse av Herren og svekker våre anstrengelser for å

grunnfeste hans rettferdighet og utføre arbeidet med å frelse sjeler blant vår himmelske Faders barn, har vi skapt avguder.¹

Noen ganger får verdens perspektiv oss til å fokusere på saker som ikke er fullt så dramatiske som å hige etter stor rikdom, men som likevel fører oss bort fra vårt dype åndelige engasjement.

For mange år siden ble jeg gjort oppmerksom på en interessant utstilling som viste flere unike scener. De forskjellige scenene ble vist under et stort banner hvor det sto: “Hvis Kristus kom i kveld, hvem ville han komme til?” Hvis jeg husker fremstillingene riktig, inneholdt de følgende scener:

- En eldre kvinne som var syk og sengeliggende og fikk pleie av en sykepleier.
- En glad ung mor med et nyfødt barn.
- En familie med sultne, gråtende barn.
- En velstående familie.
- En skjønn, men ydmyk familie med mange barn som sang i glede sammen.

Vi vet at når Frelseren kommer igjen, vil vi ikke vite dagen eller timen. Vi vet også at vi som kristne skal ha omsorg for de fattige og trengende og for enken og de foreldreløse. Likevel ville banneret ha vært mer presist om det hadde stått: “Hvis Kristus kom i kveld, hvem ville være forberedt til å ta imot ham?”

Min andre tanke var at scenene fortalte oss alt om personenes fysiske tilstand, men ingenting om deres åndelige tilstand og forpliktelse overfor Kristus.

Utgangspunktet for å ransake vårt liv og vårt engasjement overfor Frelseren og hans evangelium, er dåpen. Med unntak av nye konvertitter og de svært unge, fant dåpen vår sted for mange år siden.

Den store profeten Alma taler treffende til oss når han sier: “Og se, nå sier jeg til dere, mine brødre, hvis dere har erfart en forandring i hjertet, og hvis

Verden fokuserer på timelige, hverdagslige økonomiske saker, men vi må fokusere på åndelige saker.

Vi må innrette vårt liv mot og øke vår vektlegging av åndelige saker.

dere har følt en trang til å synge den forløsende kjærlighets sang, vil jeg spørre dere: Har dere denne følelsen nå?” (Alma 5:26).

Alma fortsetter så med sitt dyptgripende budskap, som er relevant for vår tid. Han spør i bunn og grunn de hellige om de ville være forberedt til å møte Gud hvis de skulle dø. Alma understreker så fire egenskaper vi trenger for å være ulastelige for Gud:

For det første: “[Har vi] vært tilstrekkelig ydmyke?” På en måte er dette å vende tilbake til vilkårene for dåp – å ydmyke oss og ha et sønderknust hjerte og en angrende ånd.

For det annet: “Har [vi] avlagt stolthet?” Alma advarer mot å trampe Israels hellige under våre føtter og å bli oppblåste av stolthet, legge vår elsk på verdens verdiløse ting og tro at er vi bedre enn andre.

For det tredje: “Har [vi] avlagt misunnelse?” For dem som har store velsignelser, men ikke føler takknemlighet fordi de bare fokuserer på hva andre har, kan misunnelse være ytterst skadelig. “Livsstilsmisunnelse”² har økt etter hvert som rikdom og berømmelse har erstattet tro og familie som grunnleggende ambisjoner for store deler av samfunnet.

For det fjerde: Latterliggjør eller forfølger vi våre brødre og søstre? I dagens samfunn ville vi trolig kalle dette mobbing (se Alma 5:27–30, 53–54).

Kan noe være mer relevant for problemstillingene i vår egen tid enn dette budskapet om ydmykhet, stolthet, misunnelse og forfølgelse? Den store debatten i store deler av verden handler om timelige, daglige økonomiske saker. Det er svært lite snakk om å vende tilbake til Kristus-lignende

prinsipper som fokuserer på forberedelse til å møte Gud, og på hvilken tilstand vår ånd befinner seg i. Vi må innrette vårt liv mot og øke vår vektlegging av det som er av åndelig karakter.

Rettferdige familiers belønning

“Burde vi oppdra våre barn i områder hvor det er få medlemmer av Kirken, og der vi er omgitt av mye ugudelighet, strid og motstand mot rettferdighet?”

Min hustru Mary og jeg hadde disse bekymringene da vi begynte å oppdra våre barn i San Francisco Bay-området i California på slutten av 1960-tallet. Det var relativt få sistedagers-hellige der. Og selv om det store flertall var gode mennesker, hadde dette området blitt en magnet for stoffmisbruk og all slags promiskuøs og syndig adferd.

Forandringen i samfunnet var stor nok til at en bekymret stavsprezident spurte Kirkens ledere om han skulle oppfordre Kirkens medlemmer til å bli værende i Bay-området. Eldste Harold B. Lee (1899–1973), som da var seniormedlem av De tolv apostlers quorum, fikk i oppdrag å svare. Han forklarte at Herren ikke hadde gitt inspirasjon om å oppføre et tempel i vårt område bare for å få medlemmene til å reise derfra. Hans råd til oss var enkle, men dyptgripende:

1. Skape Sion i våre hjerter og hjem.
2. Være et lys for andre rundt oss.
3. Fokuserer på templets ordinanser og prinsippene som undervises der.

Vi verdsatte eldste Lees råd og prøvde å følge dem i vår familie.

Når vi bygger opp Sion i vårt hjerte og vårt hjem, må vi legge vekt på religionsutøvelse i hjemmet ved å ha daglig familiebønn og skriftstudium og ved å holde ukentlig familiens hjemmeaften. Da kan vi undervise og lære opp våre barn. Vi gjør dette med kjærlighet og vennlighet, og unngår upassende kritikk av våre barn og vår ektefelle.

Uansett hvor vi bor, og selv om vi gjør alt riktig, vil noen barn ta ukloke valg som fører til forbudte stier. Følgelig er det viktig å hjelpe våre unge å bestemme på forhånd hva de vil si eller gjøre når andre foreslår upassende eller umoralsk adferd.

Våre barn gikk på skoler hvor det bare var to eller tre medlemmer av Kirken. I begynnelsen av hvert skoleår og før skoleaktiviteter snakket vi på familiens hjemmeaften om passende reaksjoner hvis de havnet i farlige situasjoner. Vi

spurte dem hva de ville si til venner som kanskje ville si: "Ikke vær tåpelig, alle gjør det," "Foreldrene dine vil ikke få vite det," eller "Bare én gang skader ikke."

Vi snakket om vår ansvarlighet overfor Herren.

Vi forklarte at vi følger Kristi eksempel når vi kler oss sømmelig, bruker rent og passende språk og unngår pornografi, noe som nå trenger å bli undervist barn i Primæralder slik at de kan leve et rent liv.

Vi snakket om Josef i Egypt, som flyktet da han ble konfrontert med upassende oppmerksomhet fra Potifars hustru (se 1 Mosebok 39:7–12).

Alle våre barn hadde minst én opplevelse hvor denne forberedelsen var nødvendig, men mesteparten av tiden beskyttet deres venner dem fordi de kjente til deres normer og trosoppfatninger.

Når vår datter Kathryn ringte sin mor etter å reist bort for å studere, pleide Mary å fortelle henne ting hun elsket ved Frelseren. Mary brukte stadig hans eksempel og karakter

*Vi kan oppdra
rettferdige barn
i nesten alle deler
av verden hvis
de har en sikker
grunnvoll i Jesus
Kristus og hans
evangelium.*

til å hjelpe til med problemet Kathryn hadde ringt for å snakke om.

Jeg tror vi kan oppdra rettferdige barn i nesten alle deler av verden hvis de har en sikker grunnvoll i Jesus Kristus og hans evangelium. Nephi beskrev undervisning av sin familie og sitt folk da han sa: "Vi taler om Kristus, vi gleder oss i Kristus, vi forkynner om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med våre profetier så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder" (2 Nephi 25:26).

Hvis vi gjør dette, vil barna vite at alt ikke er tapt, og at de kan finne veien hjem, selv om de har tatt ukloke valg. Jeg vil forsikre dere om at dere og deres familie vil bli velsignet når dere gjør deres beste for å styrke hvert familiemedlem gjennom tro på Den Herre Jesus Kristus.

Hvis vi følger eldste Lees råd om å være et fyrstårn for dem vi lever blant, kan vi ikke kamuflere hvem vi er. Vår adferd skulle gjenspeile våre normer og vår tro. Der det passer, skulle vi delta i det offentlige rom.

Å leve verdig til en tempelanbefaling, motta tempellets ordinanser og være trofaste mot våre pakter, gir oss det fokus og perspektiv vi trenger for å holde oss på paktens vei. Når våre ungdommer lever verdig til å utføre dåp for de døde, vil deres liv være i orden.

Vi må fokusere vår energi på å styrke familien ved å snakke om, glede oss over, forkynne og profetere om Kristus, slik at vi kan nyte rettferdige familiers belønning og bli en evig familie.

For dem som er enslige, men lever rettskaffent, er vår lære betryggende: "Trofaste medlemmer hvis omstendigheter ikke lar dem motta velsignelsene av evig ekteskap og å få barn i dette liv, vil motta alle lovede velsignelser i evigheten, så sant de holder de pakter de har inngått med Gud."³

Kjærlighet er den viktigste ingrediens for lykke i denne verden.

Belønning i form av lykke

"Hvilke fordeler skulle jeg gi mine barn for at de skal være lykkelige og fremgangsrike?"

Lucifer har skapt en forfalskning eller illusjon av lykke som er uforenelig med rettskaffenhets og vil forføre oss hvis vi ikke er på vakt. Mange av våre problemer i dag skyldes at verden har strukket seg etter feil definisjon av lykke. Vi vet fra Mormons bok at dette problemet har eksistert gjennom alle tider. Vi vet også hvilke velsignelser som kommer av å etterleve budene.

Kong Benjamin sier: "[Jeg skulle] ønske dere ville tenke på hvor velsignet og lykkelige de er som holder Guds befalinger. For se, de blir velsignet i alle ting, både timelig og åndelig, og hvis de holder trofast ut til enden, blir de mottatt i himmelen for å bo med Gud i en lykkelig tilstand som aldri tar slutt. Husk, husk at disse ting er sanne, for Gud Herren har uttalt det" (Mosiah 2:41).

Gjennom mange år har jeg fulgt et forskningsprosjekt som begynte på 1930-tallet. Først omfattet studien 268 menn på et førstestudies universitet som periodevis ble studert gjennom hele sitt liv. Senere ble også kvinner en del av studien. Studien gikk over ca 70 år. Det opprinnelige målet var å finne ut så mye som mulig om fremgang og lykke.

Studien viste at poengsummen for å komme inn på universitetet og snittkarakteren ikke hadde noen sammenheng med hverken fremgang eller lykke senere i livet. Men ett område som hadde

stor innflytelse, var familiens lykke i barndommen. Lykkelige, velfungerende voksne rapporterte vanligvis at særlig moren hadde gitt verbale uttrykk for kjærlighet og hengivenhet og ikke brukt streng disiplinering. Begge foreldrene hadde vist varme og kjærlighet overfor hverandre og vært tilgjengelige for barna, som de hadde et varmt og følelsesmessig uttrykksfullt forhold til. Foreldrene skapte et stabilt familiemiljø og så ut til å ha respektert sine barns selvråderett.

En avsluttende bok om studien som ble utgitt i 2012, rapporterer: "Mange mål på suksess i livet er mindre forutsigbare ved tidlige økonomiske og sosiale fordeler enn ved en elsket og kjærlig barndom." En varm barndom har større innvirkning på prestasjoner enn intelligens, samfunnsklasse eller idrettstalent. Studien avdekket også at "det som går bra i barndommen, forutsier fremtiden langt bedre enn det som går galt."⁴

Studien tyder totalt sett på at selv når det er betydelige utfordringer og noen ting går svært galt, er de fleste barn motstandsdyktige, og den tillit som bygges av kjærlige forhold til foreldre, spesielt mor,

kan føre til varig lykke i livet. Det var interessant for meg, men ikke overraskende, at studien var helt i tråd med det Skriftene og Kirken lærer oss om familien. Kirken legger vekt på familiens hjemmeaften, familiebønn, uttrykk for kjærlighet, familiesamhold og familiens tradisjoner, som er nettopp den slags aktiviteter som studien antydte ville skape lykkelige, velfungerende voksne.

Nephi innleder Mormons bok med å uttrykke takknemlighet for "gode foreldre" (1 Nephi 1:1), men den virkelige lærdommen er at vi alle avgjør hva slags foreldre vil vi være slik at våre etterkommere lykkelig kan rapportere at de også ble født av gode foreldre.

Det viktigste dere kan gjøre er å sørge for at deres barn og andre dere har omsorg for, vet at dere er glad i dem. Kjærlighet er lykkens hovedingrediens.

Belønning i form av fremgang i landet

"Familien vår oppnår ingen materiell suksess av betydning. Er det fordi vi ikke er rettskafne nok?"

Skriftene sier tydelig at etterlevelse av budene hjelper oss å ha fremgang i landet. Men la meg forsikre dere om at fremgang i landet ikke er definert av størrelsen på bankkontoen. Det har en langt dypere mening enn som så.

Til sin sønn Helaman sier profeten Alma: "Men se, min sønn, dette er ikke alt, for du burde vite, slik jeg vet, at i den grad du holder Guds befalinger, skal det gå deg vel i landet, og du burde også vite at i den grad du ikke holder Guds befalinger, skal du bli utestengt fra hans nærhet" (Alma 36:30).

Følgelig er det å ha Ånden i vårt liv den viktigste ingrediens for å ha fremgang i landet. Hvis vi holder budene, har vi også visse konkrete løfter (se Efeserne 6:1-3). Lære og pakter kapittel 89 lover for eksempel at vi ved å etterleve Visdomsordet vil nyte helse og kunnskapens store skatter.

Sann fremgang i denne verden kommer av en balanse mellom å forsørge familien og å elske og tjene Frelseren.

*Den største belønningen
for rettskaffenhet er “fred
i denne verden og evig liv
i den kommende verden”.*

Å velge ut ett element av Visdomsordet, å unngå alkohol, er lærerikt. Langtidsstudien jeg nevnte tidligere, avdekket at alkoholmisbruk berører en av tre amerikanske familier, er medvirkende faktor i en fjerdedel av alle sykehusinnleggelser, og har mye av skylden for død, skilsmisse, dårlig helse og reduserte prestasjoner.

En langsiktig studie av aktive medlemmer av Kirken i California avdekket at kvinner lever i snitt 5,6 år og menn 9,8 år lenger enn tilsvarende amerikanske kvinner og menn. Legene som gjennomførte studien, mente at en av grunnene var etterlevelse av Visdomsordet. Etterlevelse av Visdomsordet lar oss ha fremgang i landet.⁵

Under en samtale jeg hadde med president Gordon B. Hinckley (1910–2008) på et fly til en tempelinnvielse, fortalte han entusiastisk at Kirken hadde midler til å bygge flere templer fordi siste-dagers-hellige hadde hatt fremgang i landet. Som trofaste tiendebetalere hadde de sørget for ressurser til å bygge templer.

Det er ikke nødvendigvis likhetstegn mellom å ha fremgang og å være rik. En mye bedre og evangeliesentrert definisjon av fremgang i landet, er å ha tilstrekkelig for våre behov samtidig som vi har den store velsignelsen av å ha Ånden i vårt liv. Når vi forsørger vår familie og elsker og tjener Frelseren, vil vi nyte belønningen av å ha Ånden, og ha fremgang i landet.

Belønning i form av fred

Den største belønningen for rettskaffenhet er forklart i Lære og pakter 59:23: “Men lær at den som gjør rettferdige

gjerninger, skal få sin lønn, ja, fred i denne verden og evig liv i den kommende verden.”

For mer enn 35 år siden sa president Kimball at stor vekst ville finne sted i Kirken fordi mange “gode kvinner... vil trekkes til Kirken i store skarer.” Han erklærte: “Dette vil skje i den grad Kirkens kvinner greier å utstråle rettferdighet og veltalenhet, og... på en positiv måte blir betraktet som spesielle og forskjellige fra alle andre kvinner i verden.”⁶

Dette har virkelig skjedd, og det vil det fortsette å gjøre i tiden fremover.

Gud, vår Herre er virkelig en sol og et skjold, og vil gi nåde og ære. Han nekter ikke dem noe godt som vandrer i uskyld (se Salmene 84:11). Min bønn er at dere må høste belønningen for rettskaffenhet idet dere trofast følger vår Herre og Frelser Jesus Kristus. ■

Fra talen “The Rewards of Righteousness,” holdt under BYUs kvinnekongress 2. mai 2014.

NOTER

1. Se Spencer W. Kimball, “De falske guder vi dyrker,” *Lys over Norge*, aug. 1977, 3.
2. Se Lane Anderson, *Deseret News*, “The Instagram Effect: How the Psychology of Envy Drives Consumerism,” 15. april 2014, C7.
3. *Håndbok 2 – Kirkens administrasjon* (2010), 1.3.3. President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, i sin tale på generalkongressen i april 2014, “Vitnet,” *Liahona*, mai 2014, 94–97.
4. George E. Vaillant, *Triumphs of Experience: The Men of the Harvard Grant Study* (2012), 108–9.
5. Se James E. Enstrom and Lester Breslow, “Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004,” *Preventive Medicine* 46 (2008), 135.
6. Se Spencer W. Kimball, “De rettferdige kvinners rolle,” *Lys over Norge*, mai 1980, 149; se også *Læresetninger fra Kirkens president – Spencer W. Kimball* (2006), 223.

A man and a woman are walking away from the camera on two parallel train tracks that stretch into the distance. They are holding hands, symbolizing unity and support. The scene is set at sunset, with a warm, golden glow from the sun low on the horizon, creating a dramatic and hopeful atmosphere. The sky is filled with soft, colorful clouds. The woman on the left has long blonde hair and is wearing a dark blazer and trousers. The man on the right is wearing a dark, vertically striped suit jacket and trousers. The tracks are made of metal rails on wooden sleepers, with gravel ballast between them.

*Religion og stat følger forskjellige,
men parallelle spor. De lykkes best
og er mest effektive når de beskytter
og oppmuntrer hverandre.*

Av eldste
Wilford W. Andersen
i De sytti

Religion og stat

Religion og stat er som et ektepar som noen ganger syns det er vanskelig å leve sammen, men som oppdager at de ganske enkelt ikke kan leve uten hverandre. Både religion og stat trenger begge sin uavhengighet for å blomstre, men historien viser at et fullstendig skille ikke er sunt for noen av dem. De følger forskjellige, men parallelle spor. De lykkes best og er mest effektive når de beskytter og oppmuntrer hverandre.

Staten spiller en viktig rolle i å beskytte og bevare religionsfrihet og i å fremme kirkesamfunnenes rolle i samfunnet. Heldigvis anerkjenner de fleste land i verden i dag i det minste en viss grad av religionsfrihet og gir sine borgere retten til å tilbe og utøve sin religion i overensstemmelse med sin egen samvittighet. Det har ikke alltid vært slik.

Mange generasjoner har opplevd det kvelende tap av frihet som blir resultatet når myndighetene påtvinger en statsreligion. Andre har opplevd det moralske sammenbrudd som følger når staten forbyr religion helt og holdent. Vi er takknemlige for at et voksende flertall av nasjoners grunnlover i dag ser for seg et samfunn hvor religiøs tro og etterlevelse bør beskyttes og vernes mot forfølgelse, selv om den er adskilt fra staten.¹

Det himmel-inspirerte styresett som beskrives i Mormons bok, ga folket den slags handlefrihet med hensyn til religiøs tro og praksis:

“Hvis et menneske ønsket å tjene Gud, hadde han rett til det, eller med andre ord, hvis han trodde på Gud, hadde han rett til å tjene ham, men hvis han ikke trodde på ham, var det ingen lov som kunne straffe ham.

For loven var slik at menneskene skulle dømmes ifølge sine forbrytelser, men det var ingen lov mot et menneskes tro” (Alma 30:9, 11).

Som troende mennesker skulle vi være takknelige for myndighetenes beskyttelse, som lar oss verne om og utøve vår tro slik vi ønsker.

Religionens uunnværlige rolle

Det er kanskje mindre opplagt for noen at religion og moral spiller en viktig rolle i å opprettholde og fremme et godt og effektivt styresett. De eneste virkelige løsningene på mange av de alvorlige problemene i dagens samfunn, er åndelige, ikke politiske eller økonomiske. Rasisme, vold og hatkriminalitet er for eksempel åndelige problemer, og deres eneste virkelige løsning er åndelig. Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum har sagt:

“Mange av de viktigste moralske fremskrittene i vestlige samfunn har vært motivert av religiøse prinsipper og drevet til offisiell godkjenning ved forkynnelse fra talerstolen. Dette gjelder for eksempel opphevelsen av slavehandelen i England og frigjøringsproklamasjonen i [USA]. Det samme gjelder borgerrettsbevegelsen det siste halve århundret.”²

DEN AVGJØRENDE INNFLYT- SEN AV RELIGIØS TRO

“Vårt samfunn opprettholdes ikke først og fremst ved lov og dens håndhevelse, men i mye større grad av dem som frivillig adlyder det som ikke kan håndheves, på grunn av

deres internaliserte normer for rettskaffen eller riktig adferd. Religiøs tro med hensyn til rett og galt er en avgjørende innflytelse som frembringer den slags frivillig etterlevelse av et stort antall av våre borgere.”

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum, “Strengthening the Free Exercise of Religion,” tale under arrangementet The Becket Fund for Religious Liberty Canterbury Medal Dinner, New York City, 16. mai 2013, 1; tilgjengelig på mormonnewsroom.org.

Samfunn er i stor grad avhengig av religion og kirkesamfunn for å etablere moralsk orden. Myndigheter kan aldri bygge nok fengsler til å romme de kriminelle som produseres av et samfunn som mangler moral, karakter og tro. Disse egenskapene fremmes bedre ved religionsutøvelse enn lover og forordninger eller politimakt. Det er umulig for myndigheter å styre de holdninger, ønsker og håp som kommer fra menneskehjertet. Dette er likevel de frø som vokser til adferd som myndighetene må regulere.

Den franske historikeren og statsmannen Alexis de Tocqueville skrev: “Tyranni kan styre uten tro, men frihet kan ikke.”³ Og heller ikke tyranni kan styre i det uendelige uten tro. For som Russlands første president Boris Yeltsin sa: “Man kan bygge en trone med bajonetter, men det er vanskelig å sitte på den.”⁴

I Bergprekenen sammenlignet Jesus loven som var skrevet i bøkene, med den lov som er skrevet i hjertet.

“Dere har hørt det er sagt til de gamle: Du skal ikke slå i hjel, men den som slår i hjel, skal være skyldig for domstolen.

Men jeg sier dere: Den som uten grunn harmes på sin bror, skal være skyldig for domstolen” (Matteus 5:21–22).

Mens myndigheter håndhever loven som er skrevet i bøkene, underviser og oppmuntrer religion til overholdelse av den lov som er skrevet i hjertet. De som etterlever den sistnevnte, vil sjelden eller aldri bryte den førstnevnte. I Lære og pakter leser vi: “Den som holder Guds lover, har intet behov for å bryte landets lover” (58:21).

Men der det som hører hjertet til, blir oversett, vil den skrevne lov og det offentlige rettsapparat til slutt knele. Dannethet i samfunnet oppnås når folk flest gjør det som er moralsk fordi de syns det er riktig, ikke fordi de blir tvunget ved lov eller politimakt.

Myndighetene fører tilsyn med sine borgeres adferd. De prøver å få dem til å oppføre seg på en anstendig og moralsk måte. Religion, derimot, prøver å få dem til å *ønske* å oppføre seg på en anstendig og moralsk måte. President

Ezra Taft Benson (1899–1994), som var statsråd under USAs president Dwight D. Eisenhower, underviste dette ytterst viktige skillet:

“Herren arbeider innenfra. Verden arbeider utenfra. Verden vil hente mennesker bort fra slummen. Kristus tar slummen ut av mennesker, og så går de selv bort fra slummen. Verden former mennesker ved å forandre deres omgivelser. Kristus forandrer mennesker, som så forandrer sine omgivelser. Verden former menneskets oppførsel, men Kristus kan forandre menneskets natur.”⁵

Med tiden må alle frie statsapparater til syvende og sist sette sin lit til borgernes frivillige rettskaffenhet og støtte. Den legendariske statsmann og politiske filosof Edmund Burke sa: “Det er nedlagt i tingenes evige orden at mennesker uten selvkontroll ikke kan være fri. Deres lidenskaper smir deres fotlenker.”⁶

I denne hensikt beskytter god riksstyring religion og fremmer religionsfrihet. God religion oppmuntrer til å være gode samfunnsborgere og til etterlevelse av landets lov.

God riksstyring har intet behov for å ta parti. Den skulle ikke fremme eller favorisere én religion fremfor en annen. Dens representanter må være fri til å tro og praktisere i overensstemmelse med sin egen samvittighet.

Vi oppfordres til å studere sakene og kandidatene omhyggelig, og stemme på personer som vi tror vil handle med integritet.

Likeledes skulle god religion hverken støtte eller motsette seg politiske partier eller kandidater. Og deres tilhengere må være fri, og til og med oppfordres til å delta i den politiske prosessen og støtte det parti eller den kandidat de mener er best.

La din stemme telle

Selv om Kirken som institusjon gjentatte ganger har bekreftet sin politiske nøytralitet, oppfordres siste-dagers-hellige til å engasjere seg i den politiske prosessen og bidra til den offentlige debatt. Det er en del av vår religion å være gode samfunnsborgere hvor enn vi bor.

I *Håndbok 2 – Kirkens administrasjon* står det: “Medlemmene oppfordres til, i samsvar med landets lover, å registrere seg for å kunne stemme, å studere saker og kandidater omhyggelig og å stemme på personer som de tror vil handle med integritet og god dømmekraft. Siste-dagers-hellige er spesielt forpliktet til å finne frem til, stemme på og støtte ærlige, gode og kloke ledere (se L&p 98:10).”⁷

En dag vil Frelseren komme igjen. Det er hans rett å herske og regjere som kongenes konge og som vår store høyprest. Da vil regjeringsmakten og prestedømmets kraft bli slått sammen til ett.

Frem til denne store dag må religion og stat gå hånd i hånd gjennom menneskenes historie – ved at begge respekterer den andres uavhengighet og verdsetter den andres viktige bidrag. ■

NOTER

1. Se W. Cole Durham Jr., Silvio Ferrari, Cristiana Cianitto, Donlu Thayer, redaktører, *Law, Religion, Constitution: Freedom of Religion, Equal Treatment, and the Law* (2013), 3–5.
2. Dallin H. Oaks, “Strengthening the Free Exercise of Religion,” tale under arrangementet The Becket Fund for Religious Liberty Canterbury Medal Dinner, New York City, 16. mai 2013, 1; tilgjengelig på mormonnewsroom.org.
3. Alexis de Tocqueville, *Democracy in America*, 2 bind (1835–40), 1:306.
4. Boris Yeltsin, i Donald Murray, *A Democracy of Despots* (1995), 8.
5. Ezra Taft Benson, “Født av Gud,” *Lys over Norge*, okt. 1989, 2.
6. Edmund Burke, *A Letter from Mr. Burke, to a Member of the National Assembly; in Answer to Some Objections to His Book on French Affairs*, 2. utg. (1791), 69.
7. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 21.1.29.

JEG VILLE IKKE JUKSE

Som førsteårsstudent på universitetet ble jeg ofte skuffet over mine klassekamerater. Det skyldtes at mange av dem jukset på eksamener. Noen av dem snek med seg notater inn i klasserommet. Noen sendte svarene til andre på SMS. Noen kopierte til og med klassekameraters eksamener.

De som jukset, fikk alltid en høyere poengsum enn meg. Jeg ble imidlertid ikke fristet til å slutte meg til dem. Jeg tenkte alltid at det er bedre å få 0 prosent på ærlig vis enn 100 prosent ved å stjele.

Om jeg jukset, ville jeg ikke være et godt eksempel for dem. Jeg ville ikke leve på en slik måte at jeg kunne dele Jesu Kristi evangelium med dem. Jeg ville ikke vise dem at Kirken er sann.

En ettermiddag gikk jeg til universitetets

regnskapskontor for å spørre om min saldo for innbetalte undervisningshonorarer. Jeg måtte betale alle mine avgifter før jeg kunne ta eksamen uken etter. På veien dit var jeg bekymret for hvor jeg skulle få tak i pengene jeg trengte. For en selvhjulpne elev som meg, var økonomien stram.

Da jeg kom til kontoret, spurte jeg kassereren hvor mye jeg fremdeles skyldte.

“Du skal ikke betale mer før du har fullført studiene,” sa hun.

Sjokkert spurte jeg om hun var sikker, eller om dette var en spøk fra hennes side.

“Ja, jeg er sikker, og jeg tuller ikke,” sa hun. “Rådgiveren behandlet en søknad om stipend fra en senator for deg. Du er nå stipendiat.”

Da jeg hørte dette, ble jeg veldig glad. Jeg takket henne og løp til rådgiverens kontor for å takke henne.

“Du behøver ikke å takke meg,” sa rådgiveren da jeg fortalte henne hvor takknemlig og lykkelig jeg var. “Jeg var bare en formidler.”

Da jeg gikk, husket jeg skriftstedet jeg alltid elsker å dele med andre: “Og velsignet er den som blir funnet trofast mot mitt navn på den siste dag, for han skal bli løftet opp for å bo i det rike som er beredt for ham fra verdens grunnvoll ble lagt. Og se, det er [Jesu Kristus] som har uttalt det” (Ether 4:19).

Ved å gjøre det rette, hadde jeg vist min trofasthet i å holde vår himmelske Faders bud – selv i en situasjon hvor uærlighet var alminnelig. Jeg vet at hvis jeg er urokkelig i min tro, vil han aldri forlate meg.

Jeg er glad for at jeg nå kan studere uten å måtte bekymre meg for betalinger. Jeg er også motivert til å fortsette å gjøre det rette, ikke på grunn av en belønning og en velsignelse jeg kan motta, men fordi jeg elsker vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus, som har satt et eksempel for meg. ■

Joanna Mae Rangga, Syd-Leyte, Filippinene

Mine klassekamerater som jukset, fikk alltid en høyere poengsum enn meg. Jeg ble imidlertid ikke fristet til å slutte meg til dem.

Jeg ønsket så inderlig å bruke min mors brudekjole på min bryllupsdag.

MIN MORS BRUDEKJOLE

Jeg var en liten jente første gang jeg så min mors brudekjole. Den var omhyggelig innpakket i en eske, og jeg husker at mor varsomt pakket den ut så jeg kunne få se den. Den var så vakker! Jeg ønsket så inderlig å bruke denne kjolen på min bryllupsdag.

Mor la den varsomt tilbake og lovet å låne meg den når tiden var inne. Hun sa at kjolen hadde vært en spesiell gave fra min far. Hun så svært forelsket og vakker ut på bryllupsbildene. Mor og far, som ikke var medlem av Kirken, var flotte mennesker.

Jeg lærte om Kirken da jeg møtte mannen som skulle bli min ektemann. Dette møtet var uvanlig, for selv om han ikke var aktiv i Kirken, kom vi inn på historien om det første syn. Jeg syntes historien var fantastisk, men jeg var ikke klar til å akseptere den.

Da vi hadde gått på stevnemøter i 16 måneder, gikk drømmene mine i oppfyllelse da jeg tok på meg mors

brudekjole med det lange slepet og gikk opp kirkegulvet til min forlovede. Jeg var også svært forelsket. Mange sa at jeg var prikk lik mor da hun giftet seg.

Årene gikk, og vi fikk to sønner. Da min mann forsøkte å komme tilbake til Kirken, sto jeg i veien for ham. Selv om jeg ikke var aktiv i den kirken jeg tilhørte i min ungdom, hadde jeg vanskelig for å godta en annen kirke.

Dette forandret seg til slutt etter 19 års ekteskap. Min mann begynte å gå i kirken igjen, og noen uker senere begynte jeg å gå sammen med ham. Mitt vitnesbyrd vokste raskt, og jeg ble døpt og bekreftet. Ikke lenge etterpå var mitt største ønske å forberede meg til å bli beseget til min mann i templet.

Da den store dagen for vår besejling kom, hadde jeg igjen min mors hvite kjole på meg. En venn i Kirken hadde tilpasset den slik at den kunne brukes i templet. Jeg har brukt den der siden den gang.

Da far hadde gått bort og mor lå på sitt siste, var hun ennå ikke klar til å godta den gjenopprettede kirke. Men jeg fortalte henne mange fantastiske ting om gjenopprettelsen. Jeg fortalte henne også at når hun gikk gjennom sløret, ville hun få høre det sanne evangeliums budskap. Jeg lovet henne at etter et år ville jeg bruke kjolen vår på hennes vegne slik at hun stedfortredende kunne motta templets ordnanser og bli beseget til min far. Og det gjorde jeg.

Kjolen er gammel nå, og jeg vet at jeg en dag vil bli nødt til å legge den bort. Men frem til den dagen kommer, vil jeg fortsette å bære den med kjærlighet – til min mann, til mor og far, til familiemedlemmer jeg har vært stedfortreder for i templet, til det sanne evangelium, til mine hellige pakter og til min himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus. ■

Angélica Flores Algaba, Querétaro, Mexico

HERREN TALTE FRED TIL MEG

Vår datter Carlie hadde vært syk i noen dager, og jeg trodde bare hun var forkjølet. Men etter hvert som symptomene ble verre, begynte jeg å tro at det kunne være mer alvorlig.

Min frykt ble bekreftet og sterkere under legetimen hennes – Carlie fikk diagnosen diabetes type 1. Hun holdt på å gå i diabeteskoma, og måtte på sykehuset med en gang. Jeg ba inni meg om at jeg måtte klare å holde meg rolig og at legene måtte være i stand til å hjelpe henne.

Da vi kom til akuttmottaket, satte leger og sykepleiere raskt i gang arbeidet for å prøve å redde henne. Jeg tryglet min himmelske Fader om trøst og fred.

I et øyeblikks stillhet ga min mann og hans far Carlie en prestedømsvelsignelse. I velsignelsen forsikret min mann henne om at det var hennes himmelske Faders vilje at hun skulle leve. Jeg begynte å føle fred.

Etter at jeg i flere timer hadde sett legene stikke, sjekke og undersøke Carlie i håp om å se forbedring, var jeg utmattet. Rommet hennes ble mindre hektisk rundt klokken ett om natten. Jeg visste ikke hva jeg skulle tro, jeg fikk ikke sove, og jeg følte meg alene.

Jeg fant frem en Mormons bok som min søster hadde tatt med til sykehuset, og ba om at Skriftene måtte gi meg den oppmuntring jeg trengte. Boken åpnet seg på Alma 36:3. Da jeg leste dette, følte jeg at Herren talte til meg: “Jeg vet at den som setter sin lit til Gud, skal bli styrket i sine prøvelser og sine vanskeligheter og sine lidelser og skal bli løftet opp på den siste dag.”

For annen gang den kvelden følte jeg fred. Jeg visste at vår himmelske Fader var oppmerksom på oss. Han ville at jeg skulle vite at han var der og at jeg måtte ha tro på ham.

Da jeg reflekterte over dagens hendelser, tenkte jeg på hvordan Herren hadde velsignet oss. Jeg hadde følte at det hastet å få Carlie til legen. Vi hadde kommet trygt frem til sykehuset. Prestedømsbærere hadde raskt kommet til for å gi en velsignelse.

Siden den dagen har vi kommet inn i en rutine med å sjekke blod-sukkeret og alltid ha noe spiselig tilgjengelig. Vi har lært hvordan diabetesbehandling kan påvirke kroppen. Carlies sykdom er fortsatt en prøvelse, men vi har lært å stole på vår himmelske Fader hver dag.

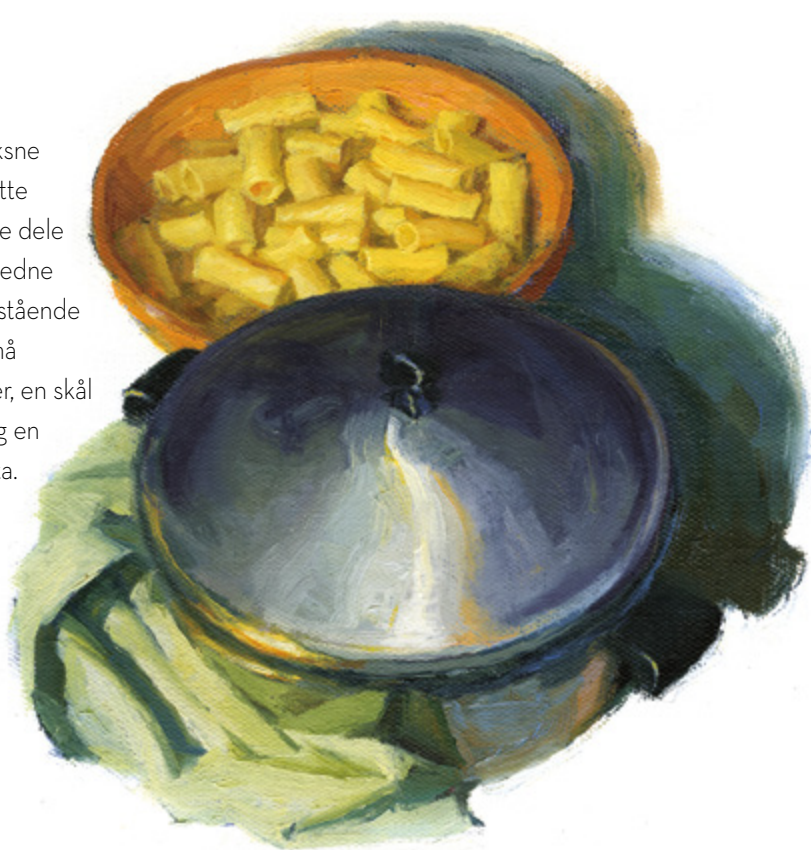
Den dagen på sykehuset er ikke en jeg ønsker å gjenoppleve, men det er en jeg alltid vil være takknemlig for. Det var en dag for lærdom, for å utøve tro og føle takknemlighet. Jeg lærte at vår himmelske Fader er oppmerksom på hvert av sine barn og virkelig vil hjelpe oss i våre prøvelser. ■

Trisha Tomkinson Riggs, Arizona, USA

Da vi kom til akuttmottaket, satte leger og sykepleiere raskt i gang arbeidet for å prøve å redde Carlie.

Ni voksne og åtte barn skulle dele vårt beskjedne måltid bestående av åtte små kyllingbiter, en skål med ris og en bolle pasta.

ÅTTE SMÅ KYLLINGBITER

Mens min mann var arbeidsledig, var det krevende å få endene til å møtes for en familie med fem voksende barn. En dag før sendingen fra generalkonferansen i oktober 2013, sjekket vi matbeholdningen og bestemte oss for å tilberede en enkel lunsj av stekt kylling og ris i pausen mellom konferansemøtene.

Søndagen kom, og vi var klare. Resten av slekten, som besto av mor og far og mine søstre og deres familier, møttes i stavssenteret en halv time før sendingen begynte.

Hvilken glede og velsignelse det var å høre profeter, seere og åpenbarere gi sine budskap som var spesielt rettet til vår generasjon. Mens jeg lyttet til rådene og gledet meg over den fantastisk fredfulle stemningen og kjærligheten jeg følte fra min himmelske Fader, mottok jeg en forsikring

om at alt ville gå bra, at familiens åndelige og timelige behov ville bli tatt hånd om, og at hvis jeg fortsatte å utøve tro og la Frelseren ta tømmene, ville vi bli frigjort fra fattigdom og andre vanskeligheter.

I gleden over den skjønne ånden denne sabbatsdagen, hadde jeg glemt lunsjen. Først da pausen mellom generalkonferansens møter kom, gikk det opp for meg at det ville være 17 av oss. Ni voksne og åtte barn skulle dele vårt beskjedne måltid bestående av åtte små kyllingbiter og en skål med ris, i tillegg til en bolle pasta som en av søstrene mine hadde med seg.

Åtte år gamle Henry holdt bønn, takket og velsignet maten, og ba om at alle som spiste, måtte bli mett. Så brøt jeg hver kyllingbit i mindre deler og ga disse til barna

mens min søster la pasta og ris på tallerkenene deres. Jeg klarte ikke å holde tårene tilbake da jeg innså at vi hadde nok til én liten porsjon til alle og én ekstra porsjon da alle bitene var delt og pastaen og risen var fordelt mellom oss. Alle spiste – og ble mett.

Jeg fortalte mine foreldre og min mann at jeg visste med sikkerhet at Frelseren virkelig hadde delt fem brød og to fisker og mett en folkemengde på “fem tusen menn, foruten kvinner og barn” (se Matteus 14:14–21). Noen kritikere og ikke-troende hevder at miraklet var metaforisk, overdrevet eller umulig. Men for min familie og meg er beretningen sann slik den er skrevet.

Vår himmelske Fader hadde hørt bønnen fra et trofast barn som takket og ba om den velsignelse at alle som spiste, måtte bli mett og få næring.

Da vi kom tilbake til salen for generalkonferansen, strømmet jeg over av glede. Det følte som om jeg hadde vært sammen med folkemengden som Jesus hadde mett, og ønsket inderlig å bli der og lære av ham som lover at hvis vi gir akt på og lytter, vil vi aldri hunge eller tørste (se Johannes 6:35).

Sammen med våre barn fant vi stille plassene våre i kirkesalen og forberedte oss til å lytte til vår himmelske Faders utvalgte tjenere. Det var en hendelse vi aldri vil glemme. ■
Abigail Almeria, Cebu, Filippinene

FULL AV LIV OG ENERGI

Av Randal A. Wright

Tenk deg et øyeblikk at en venn kommer til deg og søker råd om hvordan han eller hun kan motta personlig åpenbaring. Hvis du kunne gi bare ett forslag, hva ville det være?

Som ny generalautoritet følte eldste Marion G. Romney (1897–1988) at han ikke strakk til i sitt viktige kall, så han søkte råd fra sin venn eldste Harold B. Lee (1899–1973) i De tolv apostlers quorum.

Rådet han fikk den dagen, både overrasket og motiverte eldste Romney.

Eldste Lee sa: “Hvis du skal lykkes som generalautoritet, trenger du inspirasjon. Du vil trenge å motta åpenbaring. Jeg skal gi deg ett råd: *Gå til sengs tidlig og stå tidlig opp.*

Hvis du gjør dette, vil ditt legeme og ditt sinn bli uthvilt, og i de tidlige morgentimene vil du få flere glimt av inspirasjon enn noen annen tid på døgnet.”

Da han tenkte tilbake på denne opplevelsen mange år senere, sa daværende president Romney: “Fra den dagen av har jeg fulgt dette rådet, og jeg vet at det fungerer. Når jeg har et alvorlig problem eller en eller annen oppgave av kreativ art som jeg håper å få Åndens hjelp med, får jeg alltid mer hjelp tidlig om morgenen enn noen annen tid på døgnet.”¹

Første gang jeg leste denne beretningen, ble jeg også overrasket over rådet eldste Lee ga. Jeg ville aldri ha

forbundet det å stå opp tidlig med åpenbaring. Jeg vet imidlertid nå at det er en direkte sammenheng. Jeg har også lært at handlinger som tradisjonelt er forbundet med å motta åpenbaring, som bønn, skriftstudium, faste, tempelbesøk og tjeneste, fungerer mye bedre når jeg går tidlig til sengs og står tidlig opp om morgenen.

Eksempler fra Skriftene

Inspirerte menn og kvinner gjennom alle tider har fulgt dette guddommelige rådet angående søvn. “*Tidlig om morgenen gikk Abraham til det sted hvor han hadde stått for Herrens åsyn*” (1 Mosebok 19:27; uthevelse tilføyd). “[Moses] *stod tidlig opp om morgenen* og steg opp på Sinai berg, *som Herren hadde befalt ham.*

Og han hadde de to steintavlene i sin hånd” (2 Mosebok 34:4; uthevelse tilføyd).

“Morgenen etter *stod Josva tidlig opp*, og prestene bar Herrens ark” (Josva 6:12; uthevelse tilføyd).

Hvordan startet Herren sin dag under sitt jordiske virke? Markus skriver: “*Tidlig om morgenen, mens det ennå var ganske mørkt, stod han opp* og gikk ut. Han drog bort til et øde sted og bad der” (Markus 1:35). Maria, en trofast disipler, fulgte hans eksempel, og dermed ga hun oss en viktig lærdom: “På den første dag i uken kom Maria Magdalena *tidlig til graven, mens det ennå var mørkt* (Johannes 20:1).

Hva er én vane som, hvis du følger den konsekvent og med disiplin, vil hjelpe deg å få bedre helse, mer energi og inspirasjon?

• • • • •

Tidlig om morgenen ble hun det første mennesket til å se den oppstandne Herre.

Velsignelser ved å stå tidlig opp

Store ledere i vår tid bruker også de tidlige morgentimene til å motta åpenbaring. For en tid siden hørte jeg et medlem av De syttis første quorum nevne i en stavskonferansetale at han pleide å stå tidlig opp om morgenen. Etter møtet snakket jeg kort med ham om morgenritualet hans, og spurte så hvor mange av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum som hadde en lignende timeplan. Han svarte: "Det har de alle!" Det var et sterkt øyeblikk, og Ånden vitnet for meg at det å gå til sengs tidlig og stå tidlig opp om morgenen virkelig kan kobles til å motta åpenbaring.

Ytterligere velsignelser loves dem som følger Herrens råd om søvn. Tenk på disse fantastiske løftene: "Sov ikke lenger enn nødvendig, gå tidlig til sengs for at dere *ikke skal være trette*, stå tidlig opp så deres legemer og deres sinn kan være *i vigør*" (L&p 88:124; uthevelse tilføyd).

I vigør betyr å være "full av liv og energi".

Den gamle filosofen Aristoteles foreslo andre fordeler for dem som står tidlig opp: "Det er godt å være oppe i god tid før daggry, for en slik vane bidrar til helse, velstand og visdom."² Den tidlige amerikanske statsmann Benjamin Franklin innlemmet senere denne tanken i sin kjente leveregel: "Tidlig til sengs og tidlig opp, det gjør en mann sunn, velstående og klok."³ De fleste setter helse, velstand og visdom høyt på listen over det de ønsker mest i livet.

Helse

Gjennomsnittsalderen blant administrerende direktører i USA er 55 år.⁴ Ville det overraske deg om du fant ut at en administrerende direktør i en internasjonal organisasjon

var en 97 år gammel mann? Hva om du også fant ut at han fremdeles reiste over hele verden og holdt taler, lærte opp ledere, møtte offentlige tjenestemenn og ble intervjuet av store medieorganisasjoner i denne høye alderen? Hva om hans to nestledere var svært aktive 79- og 87-åringer? Det var nøyaktig situasjonen på slutten av president Gordon B. Hinckleys (1910–2008) virke som Kirkens president. Det virker sannsynlig at det å stå opp tidlig er én av faktorene som bidrar til at Kirkens ledere holder ut så lenge som de gjør.

Tidligere president for Brigham Young University, Ernest L. Wilkinson, mente at det å stå tidlig opp er forbundet med helsefordeler. Med henvisning til president David O. McKay (1873–1970), som var Kirkens president den gangen, sa han: "Jeg er sikker på at en av grunnene til at president McKay har levd til en så god, moden og energisk alderdom er at han som ung mann la seg til vanen med å gå tidlig til sengs og stå opp tidlig, vanligvis før soloppgang, når hans sinn var klart og hans legeme fullt av energi, for å utføre dagens arbeid."⁵

Det er også konstatert sammenhenger mellom en tidlig timeplan og psykisk og følelsesmessig helse. Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum har sagt: "Dere som føler dere motløse og nedtrykte, skulle søke redning i de tidlige morgentimer."⁶

Visdom

Sammenhengen mellom søvnmønstre og visdom er ikke bare en teori. En studie som ble utført av forskere ved Brigham Young University, fastslår: "Studenter som har for vane å gå til sengs sent og sove til langt på dag, har lavere snittkarakter enn elever som pleier å gå tidlig til sengs og stå tidlig opp om morgenen. Jo lenger ut på dagen studentene sov, desto dårligere så karakteren ut til å være. Av alle faktorene som ble undersøkt, hadde

våknetidspunktet på hverdager og i helger den sterkeste tilknytningen til studentenes snittkarakter. Hver time over gjennomsnittet studentene sov på ukedager, var forbundet med en 0,13 poeng lavere snittkarakter (på en skala fra 0,0–4,0).⁷

For ikke lenge siden intervjuet jeg 203 siste-dagers-hellige studenter om deres søvnmønstre. I snitt våknet disse elevene klokken 07.30 på skoledager og 09.15 i helgene. De la seg i snitt ved midnatt på skolekvelder og 01.00 i helgene. Disse elevene motstrider forskningen som viser en sammenheng mellom å stå tidlig opp og gå tidlig til sengs med tilegnelse av kunnskap. Kanskje funnet at en høyere snittkarakter er et resultat av en tidlig timeplan er for enkelt til at vi kan tro det. Har vi blitt som Israels barn, som nektet å følge Herrens motmiddel mot slangebitt “fordi middelet var så enkelt”? (1 Nephi 17:41; se også Helaman 8:14–15).

Overvei rådet president Boyd K. Packer, president for de tolv apostlers quorum, ga med hensyn til å oppnå visdom: “Jeg råder våre barn til å foreta sitt viktige studium i de tidlige morgentimer når de er uthvilte og våkne, fremfor å kjempe mot fysisk tretthet og mental utmattelse om kvelden. Jeg har lært at det er stor kraft i leveregelen ‘tidlig i seng, tidlig opp’.”⁸ Kanskje dette er én grunn til at heltidsmisjonærene står tidlig opp og går tidlig til sengs.

Andre velsignelser

Da han skrev sammen med sin hustru Barbara, antydet eldste Joe J. Christensen, emeritusmedlem av De sytti, enda flere velsignelser for dem som følger Herrens råd om søvn: “Det må være en god grunn til formaningen om å legge seg tidlig og stå tidlig opp [se L&P 88:124]... Verden er et vakrere sted tidlig om morgenen. Livet er så mye fredeligere. Mye mer kan oppnås på kortere tid.”⁹ I en tale

på en temakveld ved Brigham Young University sa eldste Christensen videre: “Noen av dere får ikke nok hvile. Noen av dere har for vane å legge dere sent og sove mye lenger enn kroppen egentlig trenger, og derfor går dere glipp av noe av den personlige inspirasjon dere kunne ha mottatt.”¹⁰

President Hinckley tilføyde et annet løfte til de lydige: “Hvis dere går til sengs kl 22.00 og står opp senest kl 06.00, vil ting ordne seg for dere.”¹¹

Å følge Herrens råd om søvn kan virke som en liten ting, men “med små midler kan [Herren] få store ting til å skje” (1 Nephi 16:29). Jeg har et vitnesbyrd om at det å følge en tidlig timeplan gir oss mange velsignelser, herunder åpenbaring. Det er utrolig hvor mye mer jeg får gjort på en dag når jeg går tidlig til sengs og står tidlig opp. Fordelene ved denne selvdisiplinen overgår i høyeste grad innsatsen som kreves. Når vi vinner dagens første kamp mot madrassen, er det mye mer sannsynlig at vi vil vinne flere kamper i løpet av dagen. Vi vil også med større sannsynlighet være fulle av liv og energi. ■

Artikkelforfatteren bor i Texas, USA.

NOTER

1. Se Joe J. Christensen, *To Grow in Spirit: A Ten-Point Plan for Becoming More Spiritual* (1989), 27–28.
2. Aristotles, i *Wisdom of Socrates, Plato, Aristotle*, red. N. B. Sen (1967), 100.
3. *Selections from the Writings of Benjamin Franklin*, red. U. Waldo Cutler (1905), 16.
4. Se tidsskriftet *Forbes*, “Emerging Culture, Worldwide Success,” 25. okt. 2012.
5. Ernest L. Wilkinson, *Lifting One's Sights*, Brigham Young University Speeches of the Year (1. okt. 1963), 4.
6. Russell M. Nelson, “Glede kommer om morgenen,” *Lys over Norge*, jan. 1987, 56.
7. *Journal of American College Health* 49 (2000): 125–30.
8. Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently* (1975), 205.
9. Joe J. og Barbara K. Christensen, *Making Your Home a Missionary Training Center* (1985), 33.
10. Joe J. Christensen, “Resolutions” (temakveld ved Brigham Young University, 9. jan. 1994), 5, speeches.byu.edu.
11. Gordon B. Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 166–67.

U Samfunnsstøtter i Ungarn

Av McKelle George

Den unge voksne ungarenen Krisztian Eszther* sier at evangeliet styrker hennes tro – ikke bare på Gud, men også på et optimistisk og givende liv. “Ungarere pleier å tenke på vår mørke fortid istedenfor vår strålende fremtid,” sier hun. Fortiden Eszther henviser til, er en periode i Ungarns historie (1949-56), der ordene i Ungarns nasjonalsang *Isten, áldd meg en magyart*, som betyr “Gud velsigne ungarene” – aldri ble sunget.

Evangeliet kommer til Ungarn

I 1988 ble Kirken offisielt anerkjent i Ungarn, ett år etter at eldste Russel M. Nelson i De tolv apostlers quorum holdt en innvielsesbønn på toppen av fjellet Gellért, med utsikt over Budapest. I 1990 åpnet en misjon i Budapest, i et land som kom fra 40 år uten religionsfrihet. Nå er Guds innflytelse sterk, spesielt blant siste-dagers-hellige unge voksne.

Institutt-sentre

Institutt-sentre er en stor del av innsatsen for å hjelpe unge voksne i Sentral- og Øst-Europa. Kvelden før eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum besøkte Sentral-Europa, våknet han til en mektig åpenbaring. Han følte at Kirkens styrke i den delen av verden ville være blant de unge voksne. Nå er Institutt-sentrene et innbydende sted hvor unge voksne kan finne opplæring, aktiviteter og venner med samme tro. “Her kan vi ha det moro uten å bekymre oss for at våre normer skal bli utfordret,” sier Eszther.

Eszther møtte misjonærene i hjembyen Újfehértó og deltok på deres gratis ukentlige engelskkurs. Snart inviterte misjonærene henne til aktiviteter i grenen. “Fra begynnelsen av deltok jeg på hver eneste aktivitetkveld, familiens hjemmeaften, og dans,” sier hun. “Jeg ble døpt tre uker før jeg fylte 18. Nå vet jeg at jeg er en Guds datter, og vår himmelske Fader ville aldri overlate sin datter til seg selv.”

Ungarn har blitt herjet av krig og undertrykkelse, men de unge enslige voksne i Kirken er fulle av håp.

Aktiviteter for unge voksne

Eszther går fremdeles på aktiviteter for unge voksne i sin gren i Nyíregyháza. Det er ingen menigheter eller grener for unge voksne i Ungarn ennå, men “vi kommer likevel sammen”, sier Eszther. “Vi har gått på Blomsterfestivalen, en froskefestival og i dyreparken sammen.”

Slik eldste Perry forutsa, er de unge voksne medlemmene i Ungarn en lyskilde for alle. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

**I Ungarn kommer familienavnet før fornavnet.*

MER OM ESZTHER***Hvordan er det med stevnemøter i Ungarn?***

Unge voksne medlemmer skaper anledninger til å møte hverandre, men det er vanskelig fordi vi gjerne bor på hver vår kant av landet.

Hvor ofte går du i templet?

Jeg er et av de heldigste medlemmene fordi jeg kan besøke Freiberg Tyskland tempel en gang i året.

Er utdanning viktig i Ungarn?

Ja, men man skulle ikke tro det, for mor og far har en rekke universitetseksamener, men familien strevde likevel med å få endene til å møtes. Nå ser jeg fordelene, og jeg begynte på universitetet i januar 2014.

TALL OM UNGARN

9 877 365 innbyggere (pr januar 2014)
Et areal på 93 030 kvadratkilometer
Ungarn er kjent for sine varme kilder, og har 450 offentlige bad
14 vokaler i det ungarske språk

KIRKEN I UNGARN

5050 siste-dagers-hellige
22 menigheter og grener
1 stav (opprettet i 2006)
6 slektshistoriske sentre
1 misjon (Budapest)

FAKTA OM UNGARN

Hovedstad: Budapest
Språk: Ungarsk (*madjarsk*)

Jesus Kristus – vår fredsfyrste

Fred kan komme til alle som oppriktig søker Fredsfyrsten.

Av eldste
Russell M. Nelson
i De tolv apostlers
quorum

Et fokus på Herren og evig liv kan hjelpe oss gjennom alle jordelivets utfordringer. Ufullkomne mennesker deler planeten jorden med andre ufullkomne mennesker. Dette er en fallen verden preget av overdreven gjeld, krig, naturkatastrofer, sykdom og død.

Personlige utfordringer kommer. Uansett hva som er årsaken til bekymringen, lengter vi alle etter å finne indre fred.

Mitt budskap handler om den eneste kilden til sann og varig fred, Jesus Kristus – vår fredsfyrste.¹

Jesus sa: “La de små barn være, og hindre dem ikke fra å komme til meg, for himlenes rike hører slike til.”²

Han kan bringe fred til dem hvis liv har vært herjet av krig. Familier som forstyrres av militærtjeneste, har minner om krig, noe som ble dypt plantet i mitt sinn under Korea-krigen.

Krigene i dag er mer sofistikerte, men er fremdeles like opprivende for familier. De som lider på denne måten, kan vende seg til Herren. Hans trøsterike budskap handler

om fred på jorden og godvilje blant menneskene.³

Fred kan komme til dem som ikke føler seg bra. Noen er fysisk skadet. Andre verker åndelig på grunn av kjære som er borte, eller andre følelsesmessige traumer. Brødre og søstre, fred kan komme til deres sjel når dere utvikler tro på Fredsfyrsten.

“Har dere noen som er syke blant dere? Bring dem hit. Har dere noen som er lamme eller blinde eller halte eller krøplinger... eller som er plaget på en eller annen måte? Bring dem hit, og jeg vil helbrede dem.”⁴

“Jeg kan se at deres tro er tilstrekkelig til at jeg kan helbrede dere.”⁵

Fred kan komme til en som lider i sorg. Enten sorgen kommer av et feiltrinn eller en synd, krever Herren bare ekte omvendelse. Skriftene trygler oss om å “fly fra ungdommens lyster... [og påkalle] Herren av et rent hjerte.”⁶ Da kan hans legende “balsam i Gilead” helbrede til og med en sjel som er syk av synd.⁷

Tenk på forandringen i John Newton, født i London i 1725. Han omvendte seg fra sitt syndige liv som slavehandler, for å bli anglikansk prest. Med denne mektige forandringen i hjertet, skrev John teksten til salmen “Amazing Grace”.

*En nåde stor, hvor godt det gjør,
som frelste meg fra synd.
Så svak jeg var, men ved Guds ord,
ser jeg som før var blind.*⁸

“[Det vil være] glede i himmelen over én synder som omvender seg.”⁹

Fred kan komme til dem hvis arbeid er tungt:

“Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!

Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler.

For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett.”¹⁰

Fred kan komme til dem som sørger. Herren sa: “Salige er de som sørger, for de skal trøstes.”¹¹ Når en av våre nærmeste går bort, kan vi bli fylt med fred i Herren gjennom Åndens hvisken.

“De som dør i meg, [skal ikke] smake døden, for den skal være søt for dem.”¹²

“Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere. La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke.”¹³

“Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør.

Og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø.”¹⁴

Fred kan komme til alle som oppriktig søker Fredsfyrsten.

Det er hans gode og frelsende budskap våre misjonærer bringer ut til hele verden. De forkynner Jesu Kristi evangelium slik det ble gjengitt av ham gjennom profeten Joseph Smith. Misjonærer forkynner disse livsendrende ordene fra Herren: “Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud.”¹⁵

Fred kan komme til alle som velger å vandre på Mesterens vei. Invitasjonen hans er uttrykt i fem kjærlige ord: “Kom så og følg meg.”¹⁶

Vi vil synge pris til Fredsfyrsten,¹⁷ for han vil komme igjen. “Herrens herlighet skal [da] åpenbares, og alt kjød skal se det.”¹⁸ Som tusenårsrikets Messias, vil han regjere som kongenes Konge og herrenes Herre.¹⁹

Når vi følger Jesus Kristus, vil han lede oss slik at vi kan bo hos ham og vår himmelske Fader, sammen med vår familie. Gjennom våre mange utfordringer i jordelivet, hvis vi er trofaste mot inngåtte pakter, hvis vi holder ut til enden, vil vi kvalifisere oss til den største av alle Guds gaver, evig liv.²⁰ I hans hellige nærhet kan familien være sammen for evig.

Gud velsigne dere, mine kjære brødre og søstre. Og måtte dere og deres nærmeste for evig nytte alle vår Herres – vår Fredsfyrstes velsignelser. ■

Fra en tale under juleandakten i 2013.

NOTER

1. Se Jesaja 9:6; 2 Nephi 19:6.
2. Matteus 19:14.
3. Se Lukas 2:14.
4. 3 Nephi 17:7.
5. 3 Nephi 17:8; se også Matteus 13:15; 3 Nephi 18:32; Lære og pakter 112:13.
6. 2 Timoteus 2:22; se også 3 Nephi 9:13.
7. Se Jeremia 8:22; se også “Da du styrket fra ditt leie,” *Salmer*, nr. 58; “There Is a Balm in Gilead,” *Recreational Songs* (1949), 130.
8. “Amazing Grace,” *Olney Hymns* (1779), nr. 41; se også Johannes 9:25.
9. Lukas 15:7; se også vers 10.
10. Matteus 11:28-30.
11. Matteus 5:4; se også 3 Nephi 12:4; Lære og pakter 101:14.
12. Lære og pakter 42:46.
13. Johannes 14:27.
14. Johannes 11:25-26.
15. Johannes 14:15.
16. Lukas 18:22.
17. Se “Vi synger pris til Jesu navn,” *Salmer*, nr. 114.
18. Jesaja 40:5.
19. Se Johannes åpenbaring 19:16.
20. Se Lære og pakter 14:7.

Hva kan egentlig jeg, som **14 år gammel** lærer, **bidra** med som **hjemmelærer?**

IFølge Skriftene er hensikten med hjemmelærere å “besøke hvert enkelt medlems hjem, formane dem til å be høyt og i lønndom og ivareta alle plikter overfor familien” (L&p 20:51). Hjemmelærere skulle “våke over... være til hjelp for... og styrke dem” de har fått ansvar for å undervise (L&p 20:53). De skulle “advare, forklare, formane og undervise, og innby alle til å komme til Kristus” (L&p 20:59).

Tenk etter: “Kan jeg gjøre disse tingene?” Svaret er ja. Spør din ledsager hvordan du kan bidra. Han kan hjelpe deg å lære å gjøre avtaler, bære vitnesbyrd, undervise og mer. Da kan du selv se hvordan du kan være til velsignelse for dem du besøker, og du vil føle deg trygg på å bruke de gaver Gud har gitt deg, til å utføre denne og mange andre prestedømsplikter gjennom hele livet. ■

Hvorfor må jeg **tilgi** noen som har gjort meg **vondt?**

Befalingen om å tilgi alle mennesker er en som mange av oss strever med. Men Herren har sagt at vi må tilgi dem, ellers begår vi en større synd (se L&p 64:9–11). Dette

kan kanskje virke ulogisk i utgangspunktet, men Herren prøver å hjelpe oss å bli mer lik ham og finne større glede. Hvis vi kaster vår byrde på ham og gir slipp på sinne, bitterhet

og smerte, vil vi få fred i dette liv og store velsignelser i evigheten. Det må kanskje tid, tårer, faste, bønn, samtaler med prestedømsledere og tempelbesøk til, men det vil være verdt det.

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, har sagt:

“Vi må gi slipp på våre klagemål. Noe av hensikten med jordelivet er å lære å

gi slipp på slike ting.
Det er Herrens måte.

Husk at himmelen er full av dem som har dette til felles: De er tilgitt. Og de tilgir” (“De barmhjertige skal finne barmhjertighet,” *Liahona*, mai 2012, 77). ■

For mer om å tilgi andre, se Gordon B. Hinckley, “Tilgivelse,” Liahona, nov. 2005, 81–84; James E. Faust, “Tilgivelsens helbredende kraft,” Liahona, mai 2007, 67–69.

SØNDAGSLEKSJONER

Denne månedens tema:

**Ordinanser
og pakter**

ER DU KLAR TIL Å MOTTA DET MELKISEDEKSKE PRESTEDØMME?

“Alle som mottar prestedømmet, mottar fra min Fader denne ed og pakt som han ikke kan bryte” (L&p 84:40).

motsetning til Det aronske prestedømme, som mottas uten ed, mottas Det melkisedekske prestedømme med en ed som er gitt av vår himmelske Fader, og en pakt som inngås mellom deg og ham. Følgende tanker vil hjelpe deg å forstå viktige ord og uttrykk i Lære og pakter 84:33–44, hvor Herren har åpenbart prestedømmets ed og pakt.

HVA ER EDEN SOM ER GITT AV VÅR HIMMELSKE FADER?

“Å leve opp til mulighetene i eden og pakten gir den største av alle Guds gaver – evig liv. Dette er et av formålene med Det melkisedekske prestedømme. Ved å holde paktene når vi mottar prestedømmet og fornye dem i tempelseremonier, blir vi lovet ved en ed av vår himmelske Fader, Elohim, at vi skal motta fyllden av hans herlighet og leve slik han lever.”

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, “Tro og prestedømmets ed og pakt,” Liahona, mai 2008, 61.

HVA ER DIN DEL AV PAKTEN?

“Pakten fra mannens side er at han vil foredle sitt kall i prestedømmet [se L&p 84:33], at han vil leve ved hvert ord som utgår fra Guds munn, og at han vil holde Guds bud.”

President Joseph Fielding Smith (1876–1972), “Magnifying Our Callings in the Priesthood,” i Conference Report, april 1970, 59.

HVA BETYR DET Å FÅ DITT LEGEME FORNYET?

“Jeg har sett dette løftet oppfylt i mitt eget og andres liv. En venn av meg var misjonspresident. Han sa at ved slutten av hver dag i hans tjeneste, klarte han knapt nok å komme seg opp trappen til soverommet om kvelden, og han lurte på om han ville klare å møte en ny dag. Så, neste morgen, oppdaget han at hans styrke og mot var gjenopprettet. Dere har sett det med aldrende profeter som syntes å bli fornyet hver gang de reiste seg for å vitne om den Herre Jesus Kristus og Det gjengitte evangelium. Dette er et løfte til dem som går fremad i tro i sin prestedømmstjeneste.”

President Henry B. Eyring, “Tro og prestedømmets ed og pakt,” Liahona, mai 2008, 62.

HVA VIL DET SI Å MOTTA HERREN?

“Menn som verdig mottar prestedømmet, mottar vår Herre Jesus Kristus, og de som mottar Herren, mottar Gud Faderen. Og de som mottar Faderen, mottar alt som han har. Ufattelige velsignelser strømmer fra denne ed og pakt til verdige menn, kvinner og barn i hele verden.”

Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum, “Pakter,” Liahona, nov. 2011, 88.

Skriftstedkjede: Motta Herren

Å motta prestedømmet er én måte å motta Herren på. Les disse versene for å lære om to til: Johannes 13:20 og Lære og pakter 112:20.

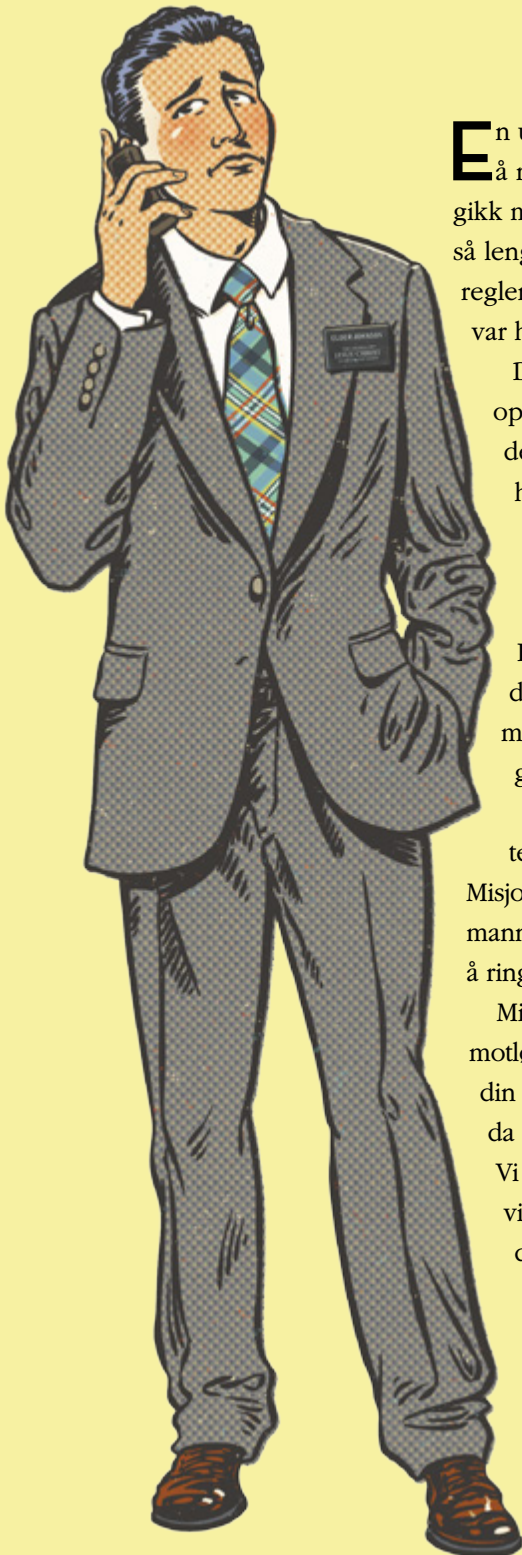

KAN UNGE KVINNER OGSÅ MOTTA DISSE VELSIGNELSENE?

“Prestedømmets velsignelser er ikke begrenset kun til menn. Disse velsignelsene søses også ut over vår hustru og våre døtre og over alle trofaste kvinner i Kirken. Disse gode søstrene kan forberede seg til velsignelsene i Herrens hus ved å holde budene og tjene i Kirken. Herren tilbyr sine døtre enhver åndelig gave og velsignelse som kan oppnås av hans sønner.”

President Joseph Fielding Smith (1876–1972), “Magnifying Our Callings in the Priesthood,” i Conference Report, april 1970, 59.

MOTTA ALT SOM FADEREN HAR - EN LIGNELSE FRA VÅR TID

En ung mann forberedte seg til å reise på misjon. Foreldrene gikk med på å betale for misjonen så lenge han ville holde misjonsreglene og arbeide hardt. Dette var han enig i.

Da han kom til misjonsmarken, oppdaget han at misjonærarbeidet var mye vanskeligere enn han trodde det ville være. Å lære et nytt språk, tilpasse seg en annen kultur og oppleve avvísning gjorde ham motløs. Hans ledsager og misjonspresident prøvde å oppmuntre ham, men han hadde fortsatt lyst til å gi opp.

Han sa til misjonspresidenten at han ønsket å dra hjem. Misjonspresidenten ringte den unge mannens far og ga ham tillatelse til å ringe sin sønn.

Misjonæren fortalte sin far om sin motløshet. Faren sa: "I mange år har din mor og jeg sett frem til dagen da du skulle reise på heltidsmisjon. Vi vet hvor viktig det er å undervise Jesu Kristi evangelium til dem som ikke har det."

Sønnen svarte: "Pappa, jeg visste ikke at en misjon betydde så mye for dere."

"Det betyr alt for meg," sa faren. "Hele mitt liv har jeg arbeidet, bygget opp firmaet mitt og spart med én person i tankene – deg. Målet har vært å gi deg en rik arv."

"Men pappa," skjøt sønnen inn, "det forandrer ikke det faktum at jeg ikke liker..."

Faren avbrøt: "Hvordan kan jeg betro deg firmaet mitt hvis du ikke kan vise deg verdig ved å tjene Herren i to korte år?"

Det ble stille en stund mens sønnen tenkte på farens spørsmål.

Så sa faren: "Gutten min, hvis du vil være trofast i dette kallet og vise deg verdig, vil alt jeg eier bli ditt."

Sønnen ble rørt av dette løftet, og sa tappert til sin far. "Jeg skal bli."

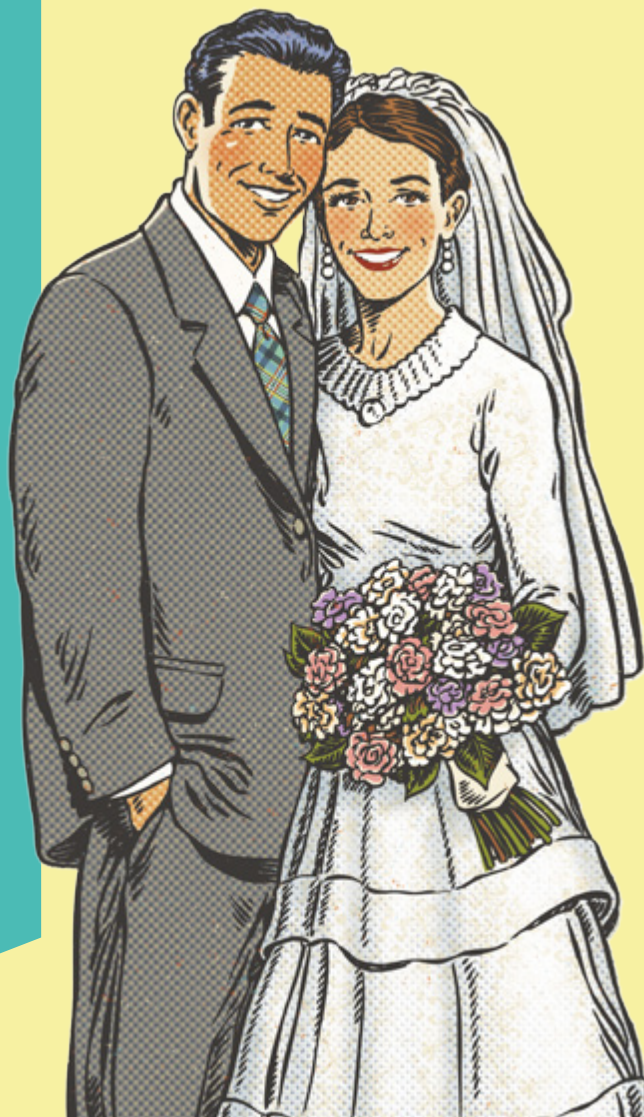
Sønnen ble værende, og han virket trofast. Han fulgte misjonsreglene og arbeidet hardt. Og ja, noen år etter misjonen fikk han den lovede arven fra sin far, alt det faren hadde å gi.

Fra eldste Carlos E. Asay (1926–1999) i De sytti, "The Oath and Covenant of the Priesthood," Ensign, nov. 1985, 45.

VELSIGNELSER JEG MOTTAR GJENNOM PRESTEDØMMET

Når jeg lever rettskaffent som en Guds datter, kan jeg motta mange velsignelser gjennom hans prestedømme. Jeg kan være medlem av Jesu Kristi Kirke, som ble gjenopprettet gjennom prestedømmet. Jeg kan ta del i nadverden som ble velsignet ved Jesu Kristi prestedømskraft, for å fornye mine pakter og hjelpe meg å omvende meg mer fullstendig. Jeg mottar personlig veiledning fra vår himmelske Fader gjennom prestedømsvelsignelser. Jeg kan bli beskikket under ledelse av en som har prestedømsnøkler, og bli gitt myndighet til å virke i kall. Jeg kan bruke denne myndigheten til å være til velsignelse for andre. Jeg kan inngå flere pakter med vår himmelske Fader ved den prestedømskraft som finnes i templer. Jeg kan gifte meg med en verdig prestedømsbærer i templet, og sammen kan vi oppdra barn i rettferdighet. Sammen med min evige familie kan jeg motta alt som min himmelske Fader har (se L&p 84:38).

Melissa Hart, Utah, USA

DELTA I DISKUSJONEN

Ting å grunne på til søndag

- Hvordan tror du det å holde dine pakter forbereder deg til å motta alt som Faderen har?
- Hvordan kan læresetningene i Lære og pakter 98:11-12 hjelpe deg å "leve ved hvert ord som går ut av Guds munn" (L&p 84:44)?

Ting du kan gjøre

- Gjør ditt beste for å være verdig til Den hellige ånd. Inspirasjon vil hjelpe deg å forstå læren om prestedømmet bedre.
- Lær prestedømmets ed og pakt utenat, slik den finnes i Lære og pakter 84:33-44.
- Studer ydmykt andre skriftsteder om prestedømmet, for eksempel Alma 13 og Lære og pakter 13; 20; 107; 121.

Av eldste
Kent F. Richards
i De sytti
og leder for
Tempelavdelingen

FORBEREDELSE TIL Å KOMME INN I HERRENS HUS

Smil når du tenker på templet.

Det er et sted som gir kraft og velsignelser.

Under åpent hus i et tempel la jeg merke til noen jenter som gikk bak foreldrene sine gjennom templet. De smilte da de så seg i speilet i bruderommet. “Husk,” hvisket bestemoren deres, “hvor spesielle dere er og hvor høyt vår himmelske Fader elsker dere.” Hver av jentene forestilte seg at de ville vende tilbake til templet som en troende kvinne, med modnende skjønnhet og evner, rede til å utføre sin misjon på jorden. Gutter som deltok på åpent hus, fikk også et glimt av sine fremtidige velsignelser og ansvarsoppgaver.

Det disse barna følte i templet, var riktig. Vår himmelske Fader ønsker å velsigne deg. Hans største velsignelser kommer når du trer inn i templet for å motta hellige ordinanser og inngå og holde hellige pakter. Du er ansvarlig for å forberede deg og være rede.

Templet er viktig i livet, spesielt når du er ung: “Den unge mannen trenger sin plass i templet mer enn sin far og sin bestefar, som er styrket av et liv

med erfaring. Den unge kvinnen som skal ta fatt på sitt liv, trenger også den ånd, innflytelse og veiledning som kommer av å delta i templets ordinanser.”¹ Begynn nå å forberede ditt hjerte og sinn til fullt ut å kunne *motta og forstå* disse velsignelsene (se Matteus 13:23; Markus 4:20).

Motta evangeliets fylde

Hvis du vil forberede deg til å komme inn i templet, vil du være “*rede til å motta [hans] evangeliums fylde*” i templet (L&p 35:12; uthevelse tilføyd). Templet er et sted som gir kraft og velsignelser. Herren befalte profeten Joseph Smith og de tidlige hellige å samles i Kirtland, Ohio, der de til slutt skulle bygge et tempel. “Der skal dere bli *begavet med kraft fra det høye*” (L&p 38:32; uthevelse tilføyd).

Under åpent hus i et tempel nylig samlet en apostel sin familie rundt det hellige alteret i et beseglingsrom. Han lærte dem at alt vi gjør i Kirken

– klasser, aktiviteter, programmer og møter – forbereder oss til å komme til alteret i templet for å motta beseglingsordinansen. Templet er selve kjernen i vår himmelske Faders plan for din evige lykke og fremgang.

Forberedelse til å inngå pakter med Gud

Din forberedelse til å komme inn i templet og inngå pakter skjer ikke raskt. Den begynte med dåpen og Den hellige ånds bekræftende gave, og vokser deretter med bønn, skriftstudium, lydighet og tjeneste. Den innbyr til renhet hver uke når du deltar i nadverden. Den finner sted når du lærer å søke tilgivelse gjennom omvendelse, når du holder normene og verdig innehar en tempelanbefaling for begrenset bruk. Ungdomsprogrammer vil hjelpe deg, men din forberedelse er personlig. Du utvikler *din* verdighet, *ditt* vitnesbyrd og *din* omvendelse. Frelserens forsoning gjelder deg personlig.

HOVEDPUNKTER

- I templet vil du motta ordinanser som er avgjørende for din frelse.
- Du må tre inn i templet ren og ubesmittet, fri for enhver uoppgjort overtredelse.
- Akkurat som i Skriftene, er mange av læresetningene og ordinansene i templet symbolske, slik at du kan lære mer og mer hver gang du kommer dit.

Etter hvert som du øker din åndelige modenhet, vil du ønske å forberede deg til og komme inn i templet. Der vil du motta ordinanser og inngå pakter som er nødvendige trinn for å komme nærmere din himmelske Fader. Tempelordinanser er “de mest opphøyde... ordinanser som er åpenbart til menneskeheten.”²

Når du mottar tempelordinanser, inngår du høytidelige pakter med din Fader bare én gang for deg selv, og så vil du gjøre ditt beste for å overholde dem resten av livet. Hver gang du kommer til templet, kan du føle hans Ånd og få ytterligere åpenbaring og forståelse mens du sørger for nødvendige ordinanser for andre. Du vil forstå og få forsikring om din evige tilværelse og den uendelige kraften av dine pakter. Hvis vi ikke var evige personer, ville ikke templet ha noen betydning. Du kommer til templet og inngår pakter *fordi* du vil eksistere i all evighet, og ønsker å være sammen med din himmelske Fader og din familie i “en lykkelig tilstand som aldri tar slutt” (Mosiah 2:41). Denne vissheten vokser i din egen sjel og bekreftes av Den hellige ånd.

Verdighet

Den hellige ånds rolle er reell. Han underviser deg, renser deg og formidler Faderens kjærlighet (se Romerne

5:5). Løftets Hellige ånd er Den hellige ånds bekræftende kraft, som bekrefter hver pakt i all evighet.

For å motta Ånden, må du tre inn i templet ren og ubesmittet, fri for enhver uoppgjort overtredelse. Hvis Satan på noe vis skal klare å overvinne deg, vil det være ved å holde deg borte fra templet, eller å friste deg til å dra dit uverdige.

Av denne grunn vil du bli invitert til å sitte i et personlig intervju med din biskop eller grenspresident for å vurdere din verdighet og villighet til å motta en anbefaling for å komme inn i templet. Vær ærlig, og stol på at han vil hjelpe deg. I virkeligheten fastslår du din egen stilling overfor Herren (se L&p 109:24). Du kommer til å undertegne din egen anbefaling først. Du bevitner din verdighet overfor Herren.³

Å være verdig betyr ikke at du er fullkommen ennå. Det betyr at du har rett innstilling, at du etterlever budene og at du ønsker å bli bedre hver dag.

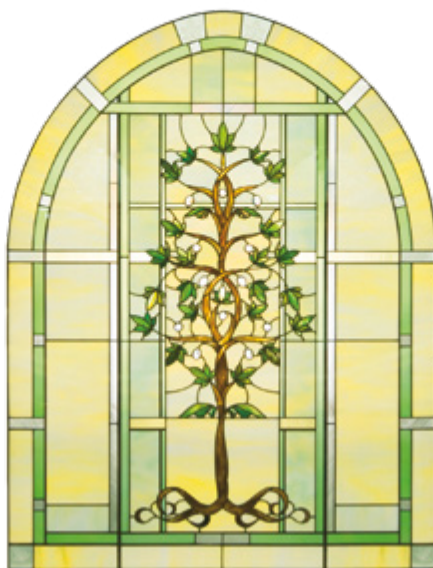
Lær av symboler

I templet, som i Skriftene, underviser Herren oss ved hjelp av symboler. Du kan finne mange symboler i Skriftene, som for eksempel klippen, frøet, frukten, livets tre og nadverdens brød og vann (se for eksempel 1 Nephi 11; Alma 32; Helaman 5:12). Dåp ved nedsenkning symboliserer nytt liv, gjenfødelse og renhet (se Romerne 6:3-5). I templet går vi alle i hvitt, noe som symboliserer renhet, hellighet, lys og likhet.

Noen av symbolene i templet er både fysiske og åndelige. For eksempel er bruk av tempelkledningen en fysisk, daglig påminnelse om templets pakter og lovede velsignelser. Hvis vi respekterer og hedrer den, beskytter tempelkledningen oss mot fristelser og ond innflytelse.

Alle templets ordinanser er symbolske. "Ved en hellig seremoni [kan] man bli tvettet og salvet,"⁴ noe som minner om da konger og prester i oldtidens Israel ble forberedt til å innta sine stillinger (se 1 Samuelsbok 10:1; 16:13). Undervisningen og paktene i begavelsen innebærer at man bli ikledd eller mottar ytterligere kraft og løfter fra Gud (se Lukas 24:49). Kanskje det vakreste symbolet er beseglingsordinansen, hvor et par blir forenet i et ubrytelig bånd som kan vare i all evighet.

Løftene i templet er rikholdige og edle. Du blir "meget begunstiget" og

mottar "store velsignelser" (3 Nephi 10:18) som Faderen har forbeholdt deg personlig. Så smil når du tenker på templet.

Uansett alder, kan du gjøre alt som er nødvendig for å være rede til å motta de største velsignelsene din himmelske Fader tilbyr deg. Stol på det du følte da du var barn og sang: "Jeg ser vår Herres tempel, en bolig for vår Gud... Jeg gjør meg rede ved å tjene Herren og hans kirke."⁵ Det kan gjelde deg. ■

NOTER

1. John A. Widtsoe, "Temple Worship," *Utah Genealogical and Historical Magazine*, april 1921, 91-92.
2. *Forberedelse til å gå inn i det hellige tempel* (hefte, 2002), 1.
3. Se Josva 24:22, 27: "Så er dere da vitner mot dere selv at dere har valgt Herren og vil tjene ham. De sa: Ja, det er vi vitner på!" Josva tok en stor stein og la den under en eik og sa: "Denne store steinen [i likhet med vår egen tempelanbefaling] skal være et vitne mot oss. For den har hørt alle de ord som Herren har talt med oss."
4. *Forberedelse til å gå inn i det hellige tempel*, 1.
5. "Jeg ser vår Herres tempel," *Barnas sangbok*, 99.

HVORFOR BYGGER VI TEMPLER?

"Vi må prøve å forstå hvorfor vi bygger templer, og hvorfor det kreves av oss at vi utfører ordinansene. Deretter blir vi stadig belært og opplyst om saker av åndelig betydning. Kunnskapen kommer linje på linje og bud på bud inntil vi oppnår en fylde av lys og kunnskap. Dette blir en sterk beskyttelse for oss - for enhver av oss personlig..

Intet arbeid er mer åndelig foredlende. Intet arbeid vi gjør, gir oss mer kraft. Intet arbeid krever høyere nivå av rettferdighet.

Vårt arbeid i templet dekker oss som et skjold og en beskyttelse...

Hvis vi inngår pakter uten forbehold eller unnskyldning, vil Herren beskytte oss. Vi vil motta tilstrekkelig inspirasjon til å kunne møte livets utfordringer.

Så kom til templet - kom og gjør krav på dine velsignelser."

Forberedelse til å gå inn i det hellige tempel (hefte, 2002), 37.

Finn en måte å **TILGI** på

Av Bonnie Brown

Alle vil vi en eller annen gang oppleve at noen gjør noe som sårer oss. Noen ganger føles det umulig å gi slipp på smerten. Men selv om krenkelsen er stor, lærte Frelseren oss å tilgi alle mennesker. Tilgivelse kan være krevende, men ved å gjøre det som bringer oss nærmere Kristus, kan vi få tilgang til den fred som tilgivelse gir. Nedenfor forteller to unge kvinner om sine erfaringer med å tilgi andre.

Tilgi en venn

Da Renee* flyttet til en ny skole i Belgia, var hun glad for å få nye venner. Så gjorde en venn noe som gjorde det vanskelig. Renee forklarer:

“Min venn Nora opprettet en Facebook-konto med en annen venns navn, Kate. Hun begynte å trakassere andre ved hjelp av denne profilen, og alle anklaget Kate for å være mobber. Nora gjorde til og med narr av meg på skolen ved å hakke på min religion og min personlighet.

Jeg prøvde å unngå disse angrepene, men klarte det ikke, så jeg begynte å omgås andre isteden.

Da Nora innrømmet å ha brukt den falske profilen, ble alle sinte på henne. Nora ga meg et brev hvor hun ba om unnskyldning, men jeg trodde ikke jeg kunne tilgi henne. Jeg var så sint.

En dag da jeg leste i Skriftene, kom jeg over Lære og pakter 64:9–10: ‘Derfor sier jeg dere at dere skulle tilgi hverandre, for den som ikke tilgir sin bror hans overtredelser, står fordømt

for Herren, for på ham hviler en større synd. Jeg, Herren, tilgir den jeg vil tilgi, men av dere fordres det at dere tilgir alle mennesker.’

Jeg tenkte straks på Nora. Jeg visste at det ikke var riktig å være så sint. Jeg ba og spurte vår himmelske Fader om han ville hjelpe meg å tilgi henne. Det var ikke lett, men jeg klarte det. Jeg begynte med å sende henne meldinger hvor jeg spurte om dagen hennes, og noen ganger snakket vi sammen i lunsjpausen. Jeg fikk vite at Noras far hadde gått bort fire år tidligere. Livet var vanskelig, og hun trodde at alle mislikte henne. Jeg var glad for at jeg ikke hadde fortsatt å være sint på henne. Kate og enkelte andre forsto ikke hvordan jeg kunne tilgi Nora, men jeg visste at det jeg hadde gjort var riktig, og jeg visste at vår himmelske Fader var stolt av meg.”

Renee lærte at Gud befaler oss å tilgi alle. Ved å følge dette budet fikk hun medfølelse og forståelse for Nora, og var i stand til å tilgi fullstendig.

Jeg fant fred etter min brors død

Da Janets bror ble drept i en bilulykke forårsaket av en full tenåringsjåfører og passasjerene hans, visste hun at hun måtte gi slipp på bitterheten hun følte, men hun visste ikke hvordan.

“Det var vanskelig å si hva som gjorde mest vondt – mitt sinne overfor disse tankeløse tenåringene eller min oppriktige lengsel etter få broren min

tilbake. Jeg orket ikke tanken på det store tomrommet i livet mitt. Jeg husker at jeg ba inderlig i det som virket som timer. Jeg ønsket bare å få Nathan tilbake.

Jeg syntes synd på guttene som var ansvarlig for Nathans dødsfall, for jeg visste at de følte en enorm skyld. Men jeg følte også sinne og uvilje. Det var lett å klandre dem. Jeg sa til meg selv at jeg tilga disse unge mennene, men sinne fylte fremdeles tankene mine når jeg tenkte på ulykken. Jeg tenkte ofte: ‘Hvordan vil jeg noensinne virkelig kunne tilgi disse unge mennene, og hvordan vil jeg vite når jeg har gjort det?’

Det var først etter hundrevis av bønner, oppriktig faste flere ganger og mye studium og ettertanke at jeg til slutt følte at jeg virkelig hadde tilgitt dem. Jeg husker at jeg grunnet en dag. Jeg tenkte: ‘Jeg tilgir dem. Hvordan kan jeg la være? Alle gjør feil, og hvordan kan jeg dømme? Det vil aldri komme noe godt av å holde fast på følelsene, så jeg vil gi slipp.’ Følelsen var fantastisk! Jeg hadde hele tiden hignet etter å vite at jeg virkelig hadde tilgitt de unge mennene, og med tiden kom vissheten. Jeg kan ikke endre det som skjedde med Nathan, men jeg kan velge å reagere med tilgivelse og kjærlighet istedenfor sinne.”

Janet lærte at å tilgi virkelig kan kreve tid og innsats. Frelseren sa: “Hold dere nær til meg, og jeg vil holde meg nær til dere” (L&p 88:63). Janet nærmet seg Herren gjennom

faste, bønn, skriftstudium og andre anstrengelser. Når vi gjør det samme, kan vi la vårt sinne og vår smerte bli erstattet med fred og tilgivelse.

Fylt med kjærlighet

Akkurat som med Janet og Renee, hjelper tilgivelse oss å føle medfølelse, forståelse og tålmodighet. Når vi tilgir andre, vil Herren fylle oss med sin rene kjærlighet, og vi vil bli mer lik ham. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

**Navnene er forandret.*

REN KJÆRLIGHET

“Kristi rene kjærlighet kan fjerne flakene av harme og vrede fra våre øyne, slik at vi kan se andre slik vår himmelske Fader ser oss – som mangelfulle og ufullkomne dødelige som har potensial og verdi langt utover vår evne til å forestille oss. Fordi Gud elsker oss så høyt, må vi også elske og tilgi hverandre.”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “De barmhjertige skal finne barmhjertighet,” *Liahona*, mai 2012, 76.

SPRE SOLSKINN

Et smil kan utrette mye godt.
Lys opp en annens dag.

(Se Matteus 5:14-16.)

MUSIKK *i mitt liv*

Jeg sluttet å spille piano fordi jeg var redd for å gjøre feil. Nå hadde jeg anledning til å overvinne frykten.

Av Sabrina de Sousa Teixeira

Min drøm siden barndommen hadde vært å spille piano. Da jeg var 12, lærte et avholdt medlem av Kirken meg å spille. Senere fikk jeg et keyboard i gave av min far. Gleden over å spille begynte imidlertid å avta fordi jeg ble nervøs når jeg prøvde å spille på nadverdsmøtet. Jeg gjorde mange feil, skammet meg og ønsket ikke å spille mer. Jeg sa til meg selv at jeg ikke ville prøve det igjen før etter at jeg hadde øvd mye og kunne spille nesten perfekt. Men jeg ble motløs og endte opp med å selge keyboardet og skjule dette talentet.

Mange år senere var det ingen akkompagnatør en søndag. Søsteren som spilte piano i menigheten, hadde flyttet. Da jeg så medlemmene synge uten piano eller orgel til å akkompagnere dem, følte jeg at Ånden oppmuntret meg til å snakke med biskopen. Jeg sa: "Er det greit om jeg spiller?" Han sa ja.

Etter å ha unngått pianoet i mange år, overvant jeg frykten for å gjøre feil. Til min overraskelse begynte jeg å

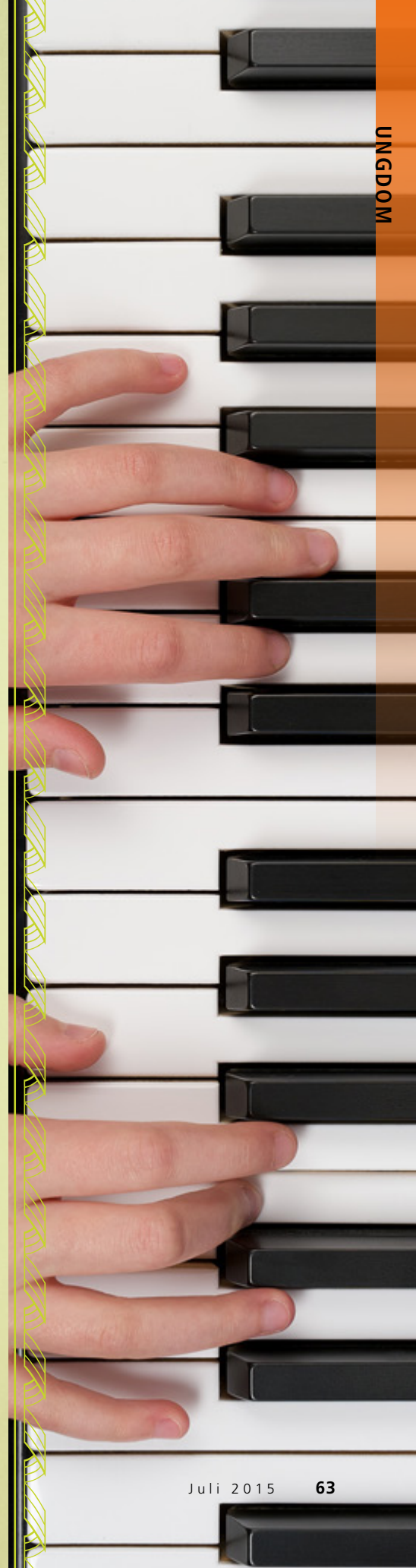
spille som om det ikke var lenge siden jeg sluttet. Jeg gjorde feil på noen noter, men ikke mange. Denne opplevelsen ga meg styrke til å foreslå for biskopen at jeg ville forplikte meg til å spille hver søndag.

Jeg øver hver uke, og jeg har lært å elske pianoet igjen. Hver gang jeg øver, føler jeg Ånden sterkt i mitt hjem. Noen ganger når jeg spiller, begynner mine familiedlemmer som gjør husarbeid, å synge med. Vi blir ett når vi synger den samme salmen.

Mange av menighetens medlemmer har lagt merke til min fremgang, og gratulerer meg. Jeg er takknemlig for å kunne bidra til åndeligheten på menighetens møter, og takknemlig for at jeg gikk tilbake til et talent som jeg hadde forlatt.

Jeg har lært å verdsette pianomusikk. Roen den gir meg, er fantastisk. Jeg håper at vi vil høre den slags musikk i himmelen, og hvem vet, kanskje jeg er der og spiller i de himmelske korene! ■

Artikkelforfatteren bor i Brasil.

Av eldste
Juan A. Uceda
i De sytti

Jeg snakket til Gud som en venn

“Be, han er nær. Tal, han hører” (Barnas sangbok, 6).

Da jeg var ung, var jeg veldig sjenert, og det var vanskelig for meg å få venner. Jeg ba mye til Gud om at jeg måtte klare å overvinne min frykt og min sjenerhet. Jeg ba til ham som en venn. Ingen lærte meg å gjøre det – jeg trengte bare virkelig å snakke med noen. Jeg hadde ikke venner, så jeg fant en ved å snakke med ham.

Så møtte jeg misjonærene. De ga meg en Mormons bok, og jeg begynte å lese den. Da jeg leste 3 Nephi 17, gjorde det sterkt inntrykk på meg at Jesus tok de små barna til seg og ba for dem. Jeg visste at dette var den rette måten å be på.

Jeg bestemte meg for å lese alle skriftstedene om at Jesus Kristus ber. I Lukas 3:21, etter at Johannes døpte ham, ba

Jesus til vår himmelske Fader, og himmelen åpnet seg. Da jeg leste dette, visste jeg at jeg ønsket å be på en måte som ville åpne himmelen for meg også.

Noen ganger er jeg trøtt, og har ikke lyst til å be. Men så husker jeg hvordan Jesus ba. Jeg prøver å være ærlig og oppriktig i min bønn, slik at himmelen kan åpne seg for meg også.

Noen ganger er bønnene mine korte fordi jeg ikke kan finne ord for å uttrykke meg godt. Jeg har bare en masse følelser, og jeg sier: "Du vet hva jeg prøver å si. Vær så snill å hjelpe meg."

Noen ganger når jeg ber for maten, husker jeg at selv i denne lille bønningen kan himmelen bli åpnet. Jeg prøver å glemme verden og få kontakt med vår himmelske

Fader. Og på en svært ydmyk måte sier jeg ting som kommer fra hjertet.

Når jeg føler fred og trøst, vet jeg at himmelen er åpen for meg.

Da misjonærene hadde undervist familien min om evangeliet, ble mor, en søster og jeg døpt. Men far, min bror og min andre søster ble ikke medlem av Kirken. Jeg ønsket virkelig at far skulle bli medlem av Kirken. Jeg fastet, og hver dag ba jeg om at far måtte ta imot evangeliet og bli døpt.

Jeg visste at jeg måtte be for far, men jeg visste også at jeg måtte vente på Guds svar. Noen ganger

sier han: "Nei, ikke ennå." Til slutt lyttet og forsto far, og han ble døpt.

Hvis din mor eller far ikke er medlem av Kirken ennå, snakk med din venn – din himmelske Fader. Be om at han må røre ved din mor eller fars hjerte. Snakk med ham ydmykt og ærlig, på en måte som er oppriktig. Men så må du slappe av. Han har kontrollen. Han vet hvordan han skal gjøre det. Han kjenner din far og mor bedre enn du gjør. Han vet hvordan han kan nå dem.

Ta det helt med ro. Du har en venn. Be med hjertet, og vår himmelske Fader vil høre deg. Himmelen vil bli åpnet. Han kjenner deg og vil velsigne deg. ■

HVA KAN DU GJØRE?

Hva om noen i familien ikke er medlem av Kirken? Eller hva om familien ikke har blitt besøgt i templet? Her er fem ting eldste Uceda gjorde som du også kan gjøre:

1. Snakk med vår himmelske Fader i bønn. Han er din venn.
2. Be for familien din.
3. Stol på vår himmelske Fader. Han kjenner familien din, og han vet hvordan han kan hjelpe dem.
4. Slapp av, og ikke bekymre deg. Vår himmelske Fader har kontrollen.
5. Vit at vår himmelske Fader kjenner deg og vil velsigne deg.

Denne historien fant sted i mai 1889.

Anna Matilda Anderson sto tett sammen med sin mor og søster Ida under den sorte paraplyen. Gjennom øyekroken så hun toget nærme seg. Hun skalv. Dette toget ville føre henne fra Sverige og begynne hennes reise til Amerika.

“Vær flink, og lytt til eldste Carlson,” hvisket Annas mor på svensk. Hun holdt jentene tett inntil seg. Eldste Carlson var en misjonær som hadde virket i Sverige i tre år, siden Anna var åtte. Nå var tiden inne til at han skulle reise hjem til sin familie i Idaho i USA.

Da mamma hadde besluttet å sende Anna og Ida til Amerika for å unnsnippe forfølgelsen i Sverige, hadde eldste Carlson tilbudt seg å passe på dem. Nå sto han ved toget. Han ga tegn til at de to jentene skulle komme til ham. Ida ga moren en god klem og begynte å gå, men Anna ble værende igjen.

“Jeg er glad i deg,” sa Anna. “Jeg vil savne deg.”

“Og jeg deg. Hør godt etter. Hvis du kommer til et sted hvor du ikke kan forstå hva folk sier, må du ikke glemme å be til din himmelske Fader, for *han* kan forstå deg.”

Anna tenkte fremdeles på sin mors ord da hun gikk ombord på toget og satte seg ved siden av Ida og eldste Carlson. Hun hadde gledet seg til sin første togreise, men nå ønsket hun bare et siste glimt av sin mor. Toget var altfor høyt til at hun kunne se ansiktene, men hun smilte da hun fikk øye på morens sorte paraply, som hun holdt høyt over folkemengden. Det minnet henne på at mamma fulgte med.

Med en stor røksky slingret toget fremover. Først beveget det seg så langsomt at mamma løp ved siden av toget. Den sorte paraplyen vinket til Anna. Men snart forsvant den sorte paraplyen ut av syne. Anna lente seg mot vindusruten og lurte på hva som var i vente.

Flere uker senere lente Anna seg mot vindusruten på et annet tog. Dette gikk

Annas reise

Av Jessica Larsen

Basert på en sann historie

til Salt Lake City, Utah. “Amerika ser annerledes ut enn Sverige, ikke sant?” sa hun til Ida.

“Jo,” svarte Ida på svensk. “Men Amerika er vårt hjem nå, og hvis vi arbeider hardt nok, kan vi få mamma hit også.”

Det hadde ikke vært nok penger til mammas billett. En familie i Ogden, Utah hadde betalt for Idas reise til Amerika. Ida skulle bo hos dem på gården og arbeide for å betale dem tilbake. Men Anna skulle bo hos sin tante i Salt Lake City. Annas tante hadde kommet til Utah mange år tidligere, og mamma hadde skrevet for å fortelle henne at Anna var på vei.

Etter toget hadde de tatt en båt over Nordsjøen til Danmark. Så seilte de til England og Irland før de krysset Atlanterhavet og kom til New York City. Anna hadde vært sjøsyk mesteparten av den 15 dager lange reisen.

Hun hadde blitt lettet da hun i New York tok plass på et tog som skulle til Utah.

“Ogden, Utah!” ropte konduktøren. Anna kunne fremdeles ikke engelsk, men hun gjenkjente navnet på byen. Hun ble trist. Og hun ble enda tristere da eldste Carlson reiste seg og tok sin og Idas koffert.

“Er du nødt til å gå?” spurte hun søsteren sin.

“Ja,” sa Ida mildt. “Ikke vær redd, tante vil være der når du kommer til Salt Lake City.”

Anna fulgte med mens Ida og eldste Carlson møtte familien hans på stasjonen. De skulle kjøre Ida i en prærievogn til hennes nye hjem på gården, og så reise til Idaho. Nå følte Anna seg helt alene.

Toget skranglet gjennom mørket til det stoppet med et rykk på stasjonen i Salt Lake City. Det var nesten midnatt. Anna tok kofferten sin og hoppet

ned på perrongen. De trette øynene hennes lette etter tante.

Men det var ingen som ventet på henne.

Frykten senket seg over Anna. Hun lot blikket gli over perrongen igjen, i håp om at hun hadde oversett noe. Blikket festet seg på et eller annet i mørket. Hun prøvde å skjelne ansiktstrekk i det blafrende gasslyset. Men tan-ten hennes var ikke der.

Fremmede kom bort til henne og stilte henne spørsmål. Anna trodde de ønsket å hjelpe, men hun forsto ikke hva de sa.

Hun hadde aldri vært så redd i hele sitt liv. Ikke da klassekameratene i Sverige hadde gjort narr av hennes nye tro. Ikke da hun hadde vært syk på båten til New York. Og ikke engang da hun hadde sagt farvel til mamma.

Anna lukket øynene og tenkte på morens ord: "Ikke glem å be til din himmelske Fader, for *han* kan forstå deg."

Anna knelte på perrongen ved siden av kofferten sin og ba mer innstendig enn hun noen gang før hadde bedt. Hun ba om at vår himmelske Fader måtte sende henne en som kunne svensk og kunne forstå henne.

Da hun avsluttet bønnen, kikket hun opp. Det var fortsatt ingen som ventet på henne. Men så fikk hun øye på en tysk familie som hun gjenkjente fra togturen. Moren ga tegn til at hun skulle bli med dem. Fremdeles gråtende, tok Anna kofferten sin og subbet etter dem.

Hun fulgte dem til den sydlige porten til Temple Square-kvartalet. Hun så stedet hvor det vakre nye templet hadde blitt bygget. Så hørte plutselig Anna raske fottrinn som nærmet seg. En kvinne skyndte seg mot

dem, idet hun kikket nøye på alle ankomne innvandrere. Kvinnens blikk gled forbi den tyske familien. Men blikket festet seg ved Anna. Da Anna kikket opp, stoppet kvinnen og stirret. Anna stirret tilbake, idet håpet vokste i henne.

Anna kjente henne! Det var hennes Søndagsskolelærer som hadde reist til Utah bare et år tidligere! Hun kjente henne!

Læreren trakk Anna tett inntil seg. Hun tørket bort Annas tårer og hvisket på svensk: "Jeg ble vekket om og om igjen. Bilder av ankommende innvandrere raste gjennom tankene. Jeg fikk ikke sove mer. Jeg ble tilskyndet til å komme til templet for å se om det var noen jeg kjente her." Hun tok Annas hånd og leiet henne nedover gaten. "Bli med meg."

Anna fikk senere vite at hennes tante og onkel hadde flyttet fra Salt Lake og ikke hadde fått brevet fra moren hennes. Læreren sendte beskjed til dem, og de kom for å hente Anna fire dager senere. Til slutt klarte Ida og Anna å få mamma også til Amerika.

Men der og da var det ingenting av det som betydde noe. På veien hjem til læreren tenkte Anna: "Vår himmelske Fader *mer* enn besvarte bønnen min. Jeg ba bare om en som kunne forstå meg, og han sendte en jeg *kjente*." ■

Artikkelforfatteren bor i Arizona, USA.

FINN DINE FAMILIEHELTER

.....
Be dine foreldre eller besteforeldre om å fortelle historier om familien din. Kanskje vil du oppdage en helt fra familiens fortid!

Min himmelske Fader besvarer mine bønner

Av George R., 9 år, New Mexico, USA

Det har hendt mange ganger at vår himmelske Fader har hørt og besvart mine bønner. Mitt første minne om dette var da jeg var fire. Jeg hadde mistet byggeklossene jeg ønsket å leke med. Så jeg gikk inn på rommet mitt og knelte ned for å be. Jeg ba vår himmelske Fader hjelpe meg å finne lekene mine. Min bønn ble straks besvart – jeg fant byggeklossene i rommet ved siden av.

En av de viktigste gangene jeg fikk en bønn besvart, var sammen med hele familien. Noen måneder etter at min fetter Christian kom hjem fra misjon, kjørte han sent en kveld på en fjellvei. Han og en annen bil frontkolliderte. Det gikk bra med

den andre sjåføren, men min fetter ble sendt til sykehus med helikopter.

Christian hadde alvorlige skader over hele kroppen. Han gikk i koma, og legene trodde ikke han ville våkne. Vi bestemte oss for å faste som familie. Mine foreldre, søstre, besteforeldre, tanter, onkler og alle mine søskenbarn byttet på å faste for Christian. Jeg fastet på en skoledag. Jeg måtte forklare for læreren og klassekamerater hvorfor jeg ikke spiste lunsj den dagen. Det gikk helt fint å gå uten mat en dag, fordi jeg fastet for min fetter.

Vår himmelske Fader besvarte våre bønner, og Christian våknet

til slutt fra komaen. Han har fremdeles ikke fått sine fulle evner tilbake, men han har gjort litt fremgang. Jeg vet at Christian har en lang rehabilitering foran seg. Vi ber fortsatt for ham. Alt er mulig med vår himmelske Faders hjelp. ■

SPØRSMÅL TIL DEG

Er det noe du trenger hjelp med?

Husk å snakke med vår himmelske Fader.

Kom, følg med meg

(Forenklet)

 Tekst: John Nicholson
 Musikk: Samuel McBurney

Ydmykt ♩ = 69-76

System 1: Chords: C, F, C, F, C. Lyrics: 1. "Kom, følg med meg," vår Frel - ser ba. 2. "Kom, følg med meg" er enk - le ord, 3. Er det da nok å ham — for - stå? 4. Ei ba - re mens vi vand - rer på jord,

System 2: Chords: A7, Dm, G, C. Lyrics: Gå der - for i hans fot - spor glad. men ed - le for en - hver — som tror, Nei, vi ham og - så føl - ge må ord, vil han at vi skal føl - ge hans ord,

System 3: Chords: Cm, Gm, D7, G. Lyrics: Når vi ham ly - der, er — vi ett på - vir - ker, løf - ter al - le dem hvor sorg og gråt oss tyn - ger ned. men og - så når vi set - tes fri,

System 4: Chords: G7, C, D7, G7, C. Lyrics: med Gud og ham i e - vig - het. som yd - mykt sø - ker him - lens hjem. Vår lodd er da hans her - lig - het. hvis vi hans arv - ing - er vil bli.

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Enerett.

Sangen kan kopieres til ikke-kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet.

Denne notis må komme med på alle kopier.

Lignelsen om talentene

Av Jean Bingham

Jesus fortalte en historie, eller lignelse, om en mann som lånte noen mynter til tre personer som jobbet for ham. Så reiste mannen bort. Mens han var borte, arbeidet to av mennene hardt og brukte myntene sine til å tjene flere mynter for å gi tilbake til mannen. Men én av dem gravde bare ned mynten sin fordi han var redd for å miste den. Da mannen kom hjem, ga han belønning til dem som hadde tjent flere mynter ved hjelp av myntene han lånte dem. Men han tok mynten fra ham som ikke hadde forsøkt å gjøre noe for tjene flere. (Se Matteus 25:14–29.)

I likhet med mannen i lignelsen, har vår himmelske Fader gitt oss alle noe svært verdifullt – ikke mynter, men spesielle ferdigheter eller talenter, som å kunne synge, vise kjærlighet, løpe eller hjelpe andre. I likhet med mennene i lignelsen, må du arbeide hardt for å få dine talenter til å vokse!

Hvordan kan du følge Jesu lære ved å bruke og forbedre dine talenter? Du kan føle deg lykkeligere og hjelpe andre når du gjør det. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

LÆR MER

Et talent er en spesiell evne, for eksempel et talent til å tegne. Men på Jesu tid betydde ordet *talent* et stort pengebeløp. Hvordan ligner disse to typene talenter på hverandre?

Planlegg en oppvisning for å dele deres talenter.

1. Be hvert familiemedlem gjøre noe han eller hun er flink til, som å lese høyt, bake en godbit, fremføre et musikknummer, fortelle en vits, ta en salto eller dele et lykkelig smil.
2. Når hver av dem er ferdig med å dele et talent, kan de andre familiemedlemmene si noe godt de har lagt merke til ved ham eller henne.
3. Som forfriskninger blander dere sammen alles favorittfrukt til en deilig fruktsalat!

Sted: _____

Dag: _____

Tid: _____

Ta med en frukt for å hjelpe til med å lage forfriskninger!

Du kan skrive ut flere invitasjoner på liahona.lds.org.

FAMILIESAMTALE

Hjelp hvert familiemedlem å nevne minst ett talent han eller hun har. Hvordan kan dere hjelpe hverandre få talentene deres til å vokse? Snakk om hvordan det å bruke talentene deres hjelper andre og viser vår himmelske Fader deres takknemlighet. Utfordre familiemedlemmene til å se etter hverandres talenter og gi en oppriktig kompliment hver dag.

Sang: " 'Gi,' sa den lille bekk," (*Barnas sangbok*, 116)

Skriptsted: Lære og pakter 46:11

Video: Gå til Biblevideos.org for å se "The Parable of the Talents"

TIPS OM SKRIFTSTUDIUM

Å rollespille en historie fra Skriftene er en morsom måte å lære mer om den på.

1. Velg ut noen til å spille hver rolle i historien. Dere kan bruke enkle kostymer og rekvisitter som badekåper eller papirmynter.
2. Be en om å lese historien, men stoppe opp etter hvert vers slik at skuespillerne kan rollespille det som nettopp ble lest.
3. Rollespill historien om igjen slik at alle får prøve seg.

JEG BA OM Å FÅ VITE HVA JEG SKULLE GJØRE

Da jeg gikk i tredje klasse, hadde vi en fest for å markere slutten av året. Alle kastet vann, skrek og sa stygge ord. Jeg følte meg utilpass i situasjonen, så jeg holdt en bønn, og Den hellige ånd hjalp meg å føle meg bedre og vite hva jeg skulle gjøre. Jeg trakk meg unna de andre og gikk inn i et annet rom. Jeg følte meg trygg og hadde en varm følelse innvendig.

Cristina V., 11 år, Uruguay

Mormons bok er sann. Den er Guds ord. Jeg liker å lese den fordi den forteller profetenes historier og læresetninger.

Z. Pei-chen, 7 år, Taiwan

Jeg liker historien om Noahs ark i Bibelen, og jeg liker å tegne, male, leke og tilbringe tid sammen med familien. Dette er min tegning av Kirtland tempel.

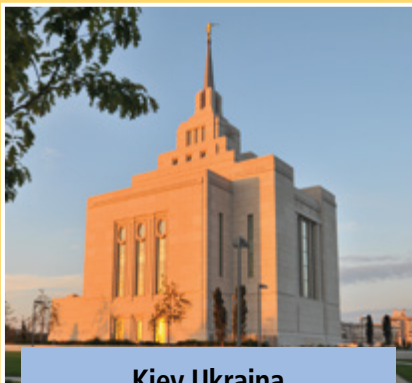
Leonardo G., 7 år, Venezuela

Joaquin V., 9 år, California, USA

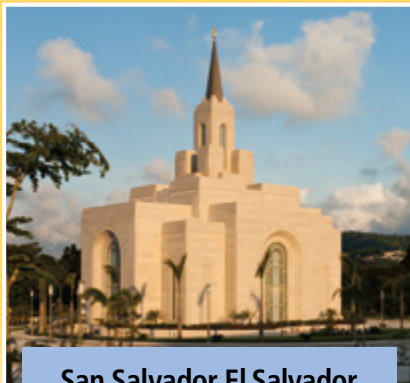
Tempelkort

Klipp ut denne siden, lim den på kartong og klipp ut kortene.
Gå til liahona.lds.org for å skrive ut flere eksemplarer av kortene,
og for å finne kort for andre templer.

Kiev Ukraina

Innviet 29. august 2010 av
president Thomas S. Monson

San Salvador El Salvador

Innviet 21. august 2011 av
president Henry B. Eyring

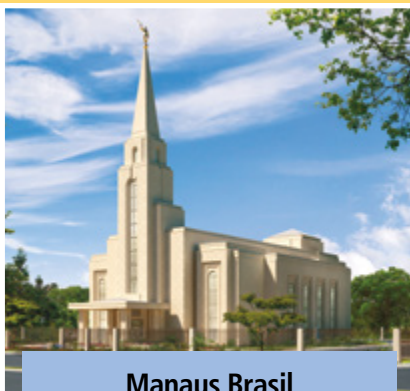
Quetzaltenango Guatemala

Innviet 11. desember 2011 av
president Dieter F. Uchtdorf

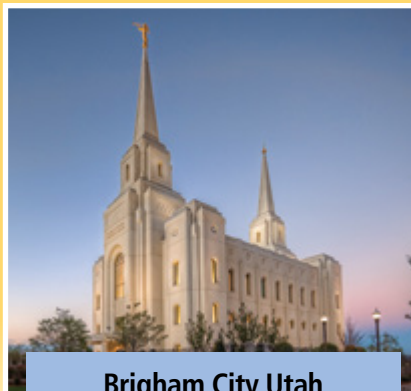
Kansas City Missouri

Innviet 6. mai 2012 av
president Thomas S. Monson

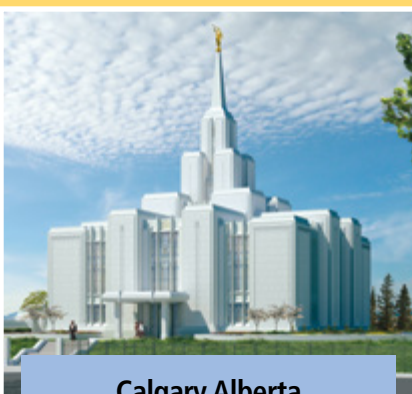
Manaus Brasil

Innviet 10. juni 2012 av
president Dieter F. Uchtdorf

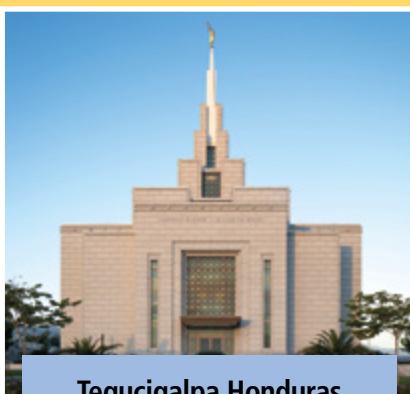
Brigham City Utah

Innviet 23. september 2012 av
president Boyd K. Packer

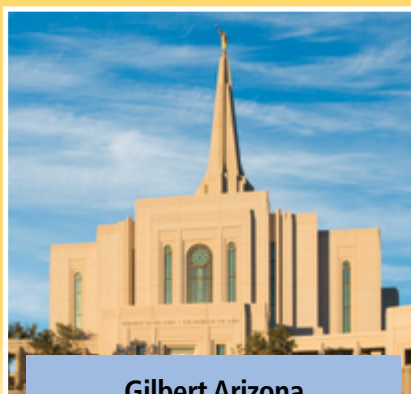
Calgary Alberta

Innviet 28. oktober 2012 av
president Thomas S. Monson

Tegucigalpa Honduras

Innviet 17. mars 2013 av
president Dieter F. Uchtdorf

Gilbert Arizona

Innviet 2. mars 2014 av
president Thomas S. Monson

Hva gjør vi I TEMPLET?

Av Carolyn Colton

Templet er Herrens hus. Når vi kommer dit, føler vi oss nær vår himmelske Fader og Jesus Kristus. Vi kan føle Den hellige ånd. I templet tar vi del i hellige *ordinanser*, slik som dåp. Vi gir også spesielle løfter, også kalt å inngå *pakter*, med vår himmelske Fader. Det vil være en helt spesiell dag når du kommer inn i templet for første gang! ■

DØPEFONT

Når du fyller 12 år, kan du bli døpt for dem som døde uten å bli døpt. Fonten hviler på okser som symboliserer Israels tolv stammer.

DET CELESTIALE ROM

Det celestiale rom er vakkert! Det minner oss om hvor fredfulle og lykkelige vi vil være når vi en dag får være hos vår himmelske Fader og Jesus Kristus.

BESEGLINGSROM

I rom som dette kan familier bli beseget til hverandre for evigheten. Det betyr at de kan leve sammen som familie for evig – ikke bare i dette liv.

*Jeg ser vår Herres tempel,
en bolig for vår Gud.
Jeg gjør meg rede ved å tjene
Herren og hans kirke.*

*(“Jeg ser vår Herres tempel,”
Barnas sangbok, 99)*

Du finner bilder av templer over hele verden ved å gå inn på temples.lds.org og klikke på “Gallery”.

Når du fyller 12 år, kan du snakke med biskopen og få din egen tempel-anbefaling. Deretter kan du dra til templet og utføre dåp.

ORDINANSROM

I rom som dette lærer vi om vår himmelske Faders plan for oss, og vi inngår pakter som vil gjøre det mulig for oss å være hos ham igjen. Vi lærer om verdens skapelse, om Adam og Eva og om Jesus Kristus. Vi lærer også om velsignelsene vi vil motta i det neste liv hvis vi er trofaste.

Jeg ønsker å reise dit en dag

Av Mary N., 12 år, Maryland, USA

Da jeg var nesten 12, gledet jeg meg sånn til å dra til templet. Min familie og jeg snakket om hvordan det ville være på innsiden, og jeg så også på bilder av innsiden av et tempel.

Noen uker før jeg dro til templet for å utføre dåp, hadde familien en spesiell familiens hjemmeaften. Vi lyttet til gode historier om noen av våre forfedre og lærte om stedene de bodde og hvordan de levde. Jeg fant til og med ut at min tipp-oldefar ble truffet av lynet og overlevde! Noen av mine forfedre kom fra England, så mine yngre brødre og jeg fargela bilder av det engelske flagget. Jeg følte på en måte at jeg knyttet et bånd til mine forfedre.

Templet var like vakkert innvendig som det var utvendig. Alle var så hyggelige der, og det var en varm og fredelig ånd. Det var annerledes enn noe annet jeg hadde følt før. Alt var helt fullkomment. Min tante hadde med seg navnene på noen

familiemedlemmer som ennå ikke hadde blitt døpt. Mens vi ventet, forestilte min mor og tante og jeg oss hvordan disse kvinnene var da de levde på jorden for 300 år siden. Det var noe spesielt ved at pappa døpte meg for dem.

Da jeg så alle i hvitt, følte jeg at jeg var omgitt av engler. Templet er som himmelen på jorden. ■

FEM TIPS FOR DITT FØRSTE TEMPELBESØK

Snakk med mor, far eller en lærer om hva du kan forvente.

Se på bilder av rommene i templet.

Gjør en avtale med biskopen for å få anbefalingen din. Han vil snakke med deg om ditt vitnesbyrd og om å holde budene.

Finn ut om dine egne forfedre. Finn om mulig en av dine forfedre som du kan bli døpt for! Gå inn på FamilySearch.org for å lære mer.

Be om at Den hellige ånd må være med deg. Nyt så ditt første besøk i templet!

ET SPESIELT VITNE

Av eldste
Neil L. Andersen

i De tolv apostlers
quorum

*Medlemmene av De
tolv apostlers quorum
er spesielle vitner om
Jesus Kristus.*

Hvordan vil det være når jeg kommer inn i templet?

Du vil lære om verdens skapelse.

Du vil lære
om vår Frelser
Jesus Kristus.

Frelserens fred
vil stille din
bekymring og
frykt.

Du vil få en
følelse av
hellighet.

Dette vil
hjelpe deg
å stå sterkt
når livet er
vanskelig.

Av president
James E. Faust
(1920-2007)

Annenrådgiver i Det første presidentskap

OM LAM OG HYRDER

Min lille venn, et lam, var redd i uværet, og jeg kunne høre det breke.

Da jeg var en svært liten gutt, fant min far et lam helt alene ute i ørkenen. Saueflokken som dets mor tilhørte, hadde gått videre, og av en eller annen grunn hadde lammet kommet bort fra moren, og hyrden kan ikke ha visst at det var borte. Fordi det ikke kunne overleve alene i ørkenen, løftet min far det opp og tok det med seg hjem. Hvis han hadde forlatt lammet der, ville det ha betydning den visse død, enten ved å bli bytte for prærieulver eller av sult, for det var så ungt at det fremdeles trengte melk. Noen sauebønder kaller disse lammene "loffer". Far ga meg lammet, og jeg ble dets hyrde.

I flere uker varmet jeg kumelk i en tåteflaske og fôret lammet. Vi ble gode venner. Jeg kalte ham Nigh – men jeg husker ikke hvorfor. Det begynte å vokse. Lammet mitt og jeg pleide å leke på plenen. Noen ganger lå vi sammen på gresset, og jeg la hodet mitt på dets myke, ullbekledte side og så opp på den blå himmelen

og de hvite, svulmende skyene. Jeg stengte ikke lammet inne om dagen. Det løp ikke sin vei. Det lærte snart å spise gress. Jeg kunne kalle på lammet mitt uansett hvor jeg var på gårdsplassen, bare ved etter beste evne å imitere lyden fra en sau: *Bæ. Bæ.*

En kveld kom det et fryktelig uvær. Jeg glemte å sette lammet i fjøset den kvelden slik jeg skulle ha gjort. Jeg gikk og la meg. Min lille venn, et lam, var redd i uværet, og jeg kunne høre det breke. Jeg visste at jeg burde hjelpe lammet mitt, men jeg ville selv ligge trygt, varmt og tørt i sengen min. Jeg sto ikke opp slik jeg skulle ha gjort. Neste morgen gikk jeg ut og fant lammet mitt dødt. En hund

hadde også hørt brekingen og drept det. Jeg ble helt knust. Jeg hadde ikke vært en god hyrde eller forvalter av det min far hadde betrodd meg. Far sa: "Gutten min, kunne jeg ikke stole på at du tok vare på bare ett eneste lam?" Min fars bemerkning gjorde vondere enn å miste min ullbekledte venn. Jeg bestemte meg den dagen, som liten gutt, for at jeg aldri igjen ville forsømme min forvaltning som hyrde hvis jeg noensinne kom i en slik situasjon igjen...

Mer enn 60 år senere kan jeg fremdeles høre i mitt sinn den forskremte brekingen fra lammet i min barndom, som jeg ikke gjetter slik jeg skulle ha gjort. Jeg husker også min fars kjærlige irettesettelse: "Gutten min, kunne jeg ikke stole på at du tok vare på bare ett eneste lam?" Jeg lurte på hvordan vi vil føle oss i evigheten hvis vi ikke er gode hyrder. ■

Fra James E. Faust, "Hyrdens ansvar," Lys over Norge, juli 1995, 46.

INNSIKT

Familien Rasalo fra Madagaskar er pionerer i sitt samfunn.

Hva om mine forfedre ikke var pionerer?

“Jeg elsker og hedrer den tro og det mot disse tidlige pionerene i Kirken viste. Mine egne forfedre bodde et hav unna den gangen. Ingen var blant dem som bodde i Nauvoo eller Winter Quarters, og ingen av dem foretok reisen over slettene. Men som medlem av Kirken gjør jeg med takknemlighet og stolthet krav på denne pionerarven som min egen.

Med samme glede gjør jeg krav på arven etter nyere tids pionerer i Kirken, som bor i alle land og hvis historier om utholdenhet, tro og offer tilføyer strålende nye vers til de siste dagers store salme om Guds rike.”

Også i dette nummeret

FOR UNGE VOKSNE

LIV FULL AV OG ENERGI

Her er en vane du kan tilegne deg for å få bedre helse, mer energi og mer inspirasjon.

s. 42

FOR UNGDOM

s. 52

ER DU KLAR TIL Å MOTTA DET MELKISEDEKSKE PRESTEDØMME?

Disse læresetningene fra Kirkens ledere vil hjelpe deg å forstå hva prestedømmets ed og pakt egentlig betyr.

FOR BARN

Annas reise

Da Anna gikk av toget i Amerika, var hun helt alene, og ingen kunne forstå språket hennes. Men så husket hun morens påminnelse om at vår himmelske Fader alltid hører og forstår våre bønner.

s. 66